

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

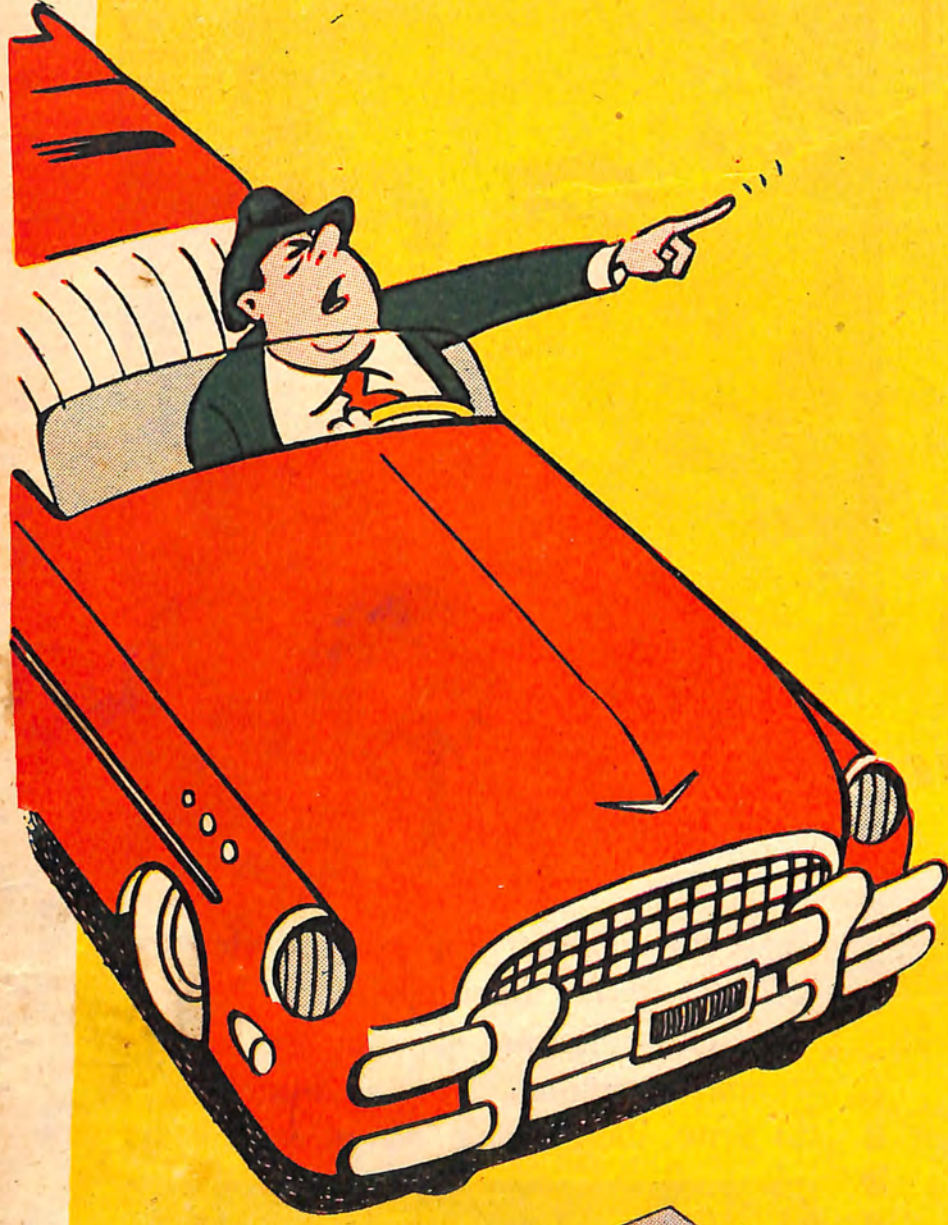
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

58- (325)

— Yeşilleri yak, geçeceğim!.

Tasarruf sahipleri Türkiye İş Bankasını neden tercih ediyor (4)

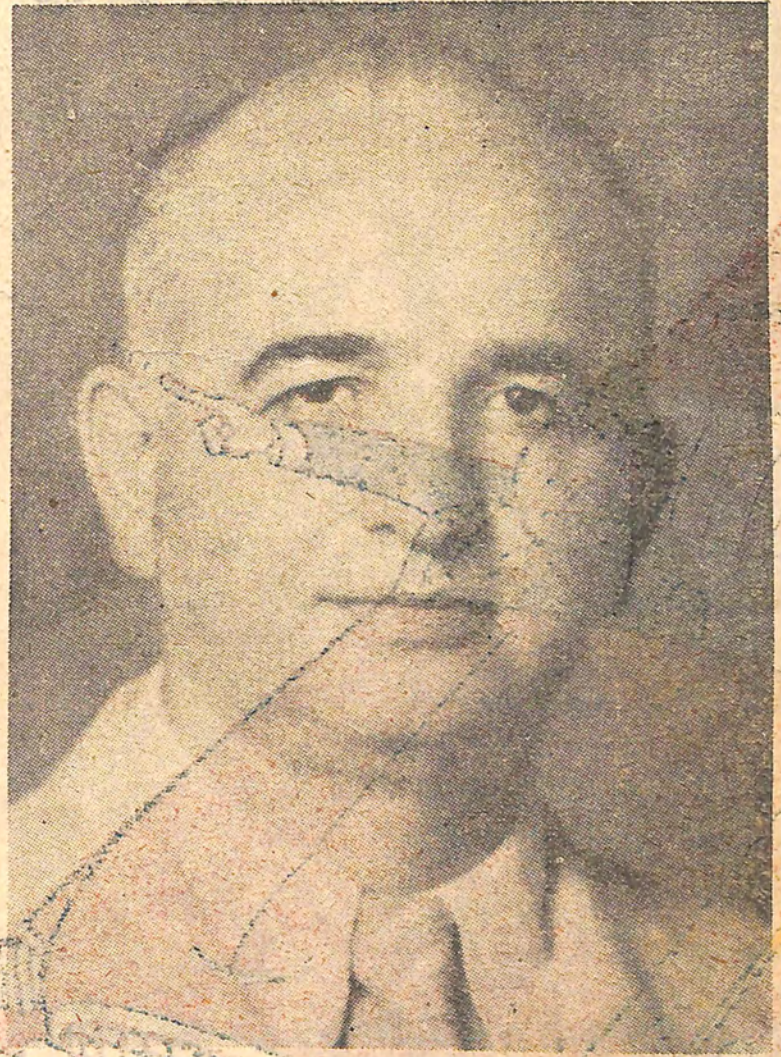
Adı ve Soyadı	Şeref Akdik
Mesleği	Ressam
Medeni Hali	Evli

**"müşterilerinize
kolaylık
gösteriyorsunuz...
hem de çok zengin
ikramiyeleriniz var.."**

Şeref Akdik

İş Bankasının müşterilerinden
Ressam Bay Şeref Akdik, Bankamızı
neden tercih ettiğini şöyle hülâsa ediyor:

"Bir tasarruf hesabı açtırmak için İş Bankasını tercih ettim. Çünkü İş Bankası Avrupaî bir teşekkül, personeli seçkin kimseler... memleketin kalkınması için birçok hayırlı teşebbüslere önayak oluyor... müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var..."

Tasarruf sahiplerinin gösterdikleri bu alâkaya lâyık olabilmek için Türkiye İş Bankası daima senenin en zengin ikramiye plânını takdim etmektedir. Bu sene dağıtılacak ikramiye miktarı

2.5 milyon

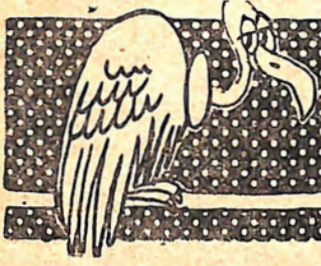
liradır. 1958 plânının Bay Şeref Akdik'e ve bütün mevduat sahiplerine hayırlı olmasını dileriz.

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

FAAL d - 398

Akbaba

şirazi
mizah
gazetesi

PARİSTE İHTİLÂL!

ON beş gündür Paris'te-
yim: Beş milyondan çok
insanın yaşadığı, bir milyon-
dan çok otomobilin koştuğu
Paris'te... Otuz metreden dar
yüzlü yapısı, altmış metreden
dar genişlikte caddesi, iki yanı
ağaçsız yolu, yeşilliksiz, hey-
kelsiz, anıtsız meydanı olma-
yan Paris'te... Gecesi gündü-
zünden ışıklı Paris'te, gülen
Paris'te, eğlenen Paris'te, ya-
şayan Paris'te, güzel Paris'te,
şık Paris'te, pasaklı ve edepsiz
Paris'te!

Dün, İstanbul gazetelerine
kavuşunca korktum: Paris'te
ihtilâl havası esiyormuş!

Demek iki haftadır, şairin:
«O balıklar ki denizde yaşar-
lar, denizi bilmezler!» dediği
avanak yaratıklardan biriyim
ben: İhtilâl havası içinde yaşı-
yorum da haberim yok!

Hayır, hayır, yalnız kendi
aklıma iftira etmiyeyim: Şu
caddeler boyu mağazalar, şu

iştahlı insanlarla dolu lokanta-
lar, şu kadın, erkek dolu so-
kaklar, şu Amerikalı, Kanada-
lı, Alman, İngiliz turistlerle
dolu tiyatrolar, müzeler, bar-
lar, kumar salonları, eğlence
yerleri de benim kadar haber-
siz!

Bizim otelin sahibine elimde-
ki İstanbul gazetesini gösterip
soracak oldum. Bir bomba pat-
ladı ve korktuğum ihtilâl kop-
tu:

— Ah bu gazeteciler... Bu
gazeteciler!..

Herif, D.P. sözcüsü gibi ga-
zetecilere ateş püskürüyordu.
Bereket versin benim de bir
yazar olduğumun farkında de-
ğil. Belki de valizlerimi elime
verip kapı dışarı ederdi!

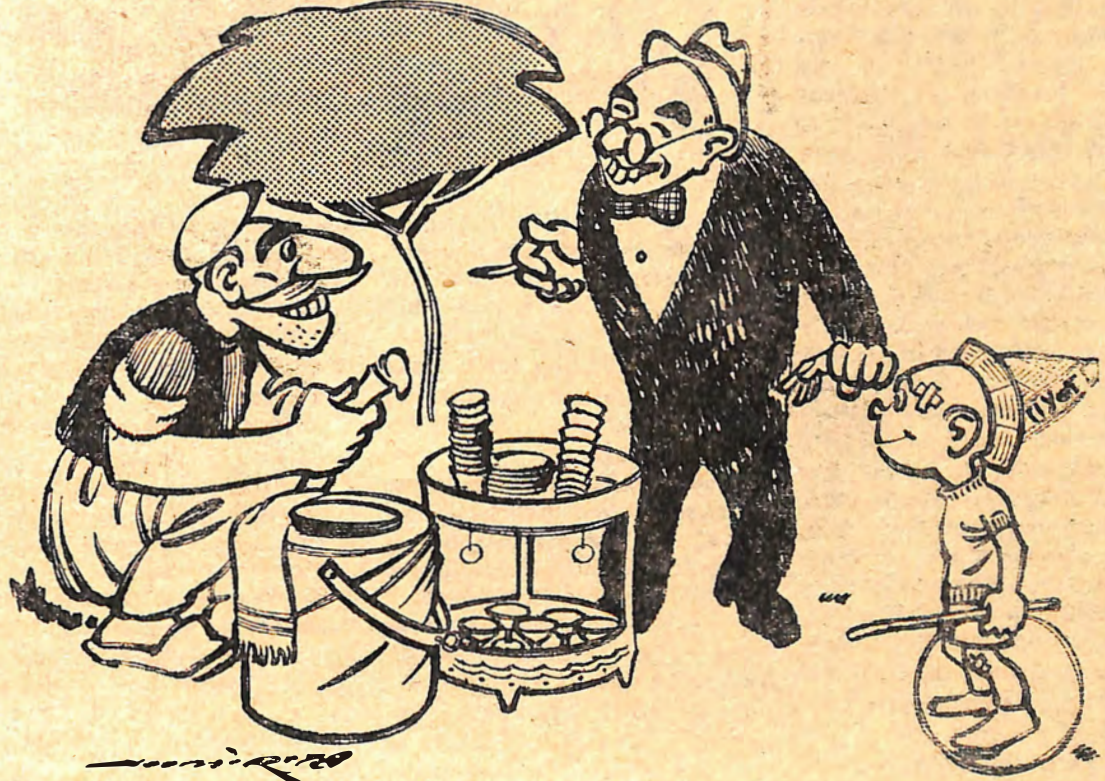
İstanbul'u Paris'ten çok telâş-
landıran bu kocaman harfli he-
yecan başlıklarını yalnız bizim
Cumhuriyet'lerimize, Hürriyet'
lerimize, Milliyet'lerimize mah-
sus sanmayınız. Ağır başlı İn-
giliz gazeteleri de böyle!.. Te-
laşlanmayan yalnız Fransız
halkı, hattâ Fransız hükûmeti:
Kendisine karşı ayaklanan Ce-

zair'deki kumandanlara bile âsi
demiyor!

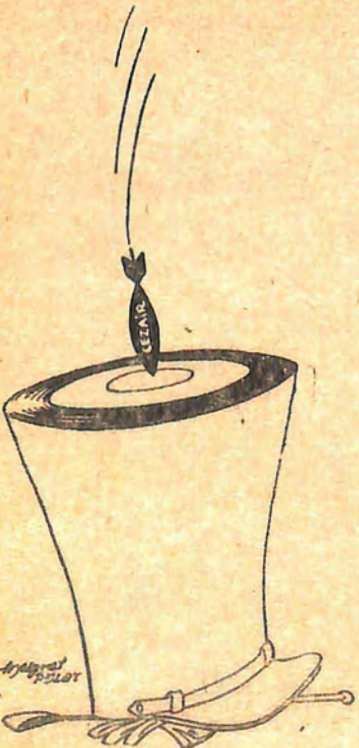
Pariste, her şeyin üstünde
bir şey var: Hürriyet!.. Şarkı-
lar söyliyerek gösteri yürüyüşü
yapan genç kalabalıkları, coplu
polisler bile gülümseyerek sey-
rediyorlar.

Evet, evet, büyük ihtilâlin
vatanında yine bir ihtilâl ha-
vası esiyor: Ama resimde, ama
edebiyatta, ama renkte, koku-
da, ışıktâ... ve bütün gönüller-
de!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ayol, süt yok, su yok... Bu dondurmayı ne ile yapıyorsun kuzum?..

YAZISIZI!

— Siz elddi bir aşkla seviyorum, talebem olur musunuz?..

BAŞINIZIN derde girmesini istemiyorsanız, başı derde girenlerin hayatından ders almalısınız. Olur a, günün birinde Ankara'ya gideceğiniz tutar. Eşe dosta:

— Ankara'da yapılacak bir işiniz var mı? diye sorarsınız. Onlar da elinize bir paket tutuşturup:

— Ne olur, şunu Ankara'da fişan yere bırak! deyiverirler.

Sakin böyle bir tongaya basmayın. Kimsenin verdiği paketi taşımayın. Bu dersi alabilmeniz için de benim başımdan geçenleri dinlemelisiniz.

Bu işin bir öncesi var. İlk onu anlatayım. Arkadaşlara küçük şakalar yapıyordum. Bunlardan biri -affedersiniz- keskin zampara olduğunu söyler durur. Dinletecek birini buldu mu, hemen zamparalık hikâyeleri anlatır. (Oysa biz onun anlattıklarının hepsinin palavra olduğunu biliriz. Şuna bir oyun oynuyayım, dedim. Pembe bir kâğıda inci gibi yazılarla bir kız ağzından bir mektup dök-türdüm. Arkadaşa yolladım. Kız, onun yazılarını gazetede okurmuş. Hayran olurmuş. Tanışmak istiyor. Elinde kırmızı çantayla Sirkeci garı önünde saat 15 de bekliyecek.

Mektup geldi. Arkadaş sevinçten çıldırdı. Giyindi, kuşandı, tıraş üstüne tıraş. söz verilen yere gitti. Tam iki buçuk saat bekledi, Biz de onu karşıdaki kahveden seyrettik.

Sonra kızdan ikinci mektup geldi. Kızın çok önemli işi çıkmış. Özürlüyor. Bu çarşamba Bakırköy istasyonunda saat 16 da. Kız yine işi çıktığı için gelmedi, Özür diledi. Paşabahçe iskelesinde buluşmalarını rica etti. Gelmedi. «Levent'te buluşalım» diye mektup yazdı. Mektup yazanın evli olduğu anlaşıldı. Kıskaç kocasından göz

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

açamadığı için gelemiyordu. Onun için uzak yerlerde buluşma yeri gösteriyordu. Büyüka'da, Kilyos'ta, Florya'da, Okmeydanında...

Bu alay, iki, üç ay sürdü. Daha da sürecekti ama, o arada arkadaş evlendi de, İstanbul'u yer yer dolaşmaktan kurtuldu.

İkinci arkadaşta yaptığım küçük şaka, şöyle oldu. Tekel aleyhine çok ağır bir yazı yazmıştı. Bu yazıdan üç gün sonra Tekel İdaresi bir sandık içinde likör, köpüklü şarap, votka gönderdi. Daha doğrusu o böyle sanıyordu. Kapalı sandığı bize gösterip övündü. Akşam da sandığı bir otomobile koyup evine götürdü. Evde de karısına, kaynanasına, çocuklarına epi atıp tutmuş:

— Biz bir yazı yazdık mı, adamın işini bitiririz. Tekel, susma payı bana bir sandık içki hediye etti. Ben böyle sandıklarla susacaklardan değilim. Yarın daha ağır bir yazı yazayım da görsünler.

Arkadaşımızın ağır yazısı, rakı şişelerindeki mantarların sıklığından şikâyetti:

Evdekilerine bir zaman şişindikten sonra:

— Açın bakalım şu sandığı! de: miş.

Meraklı bir törenle sandık açılmış. İçinden tohuma kaçmış kırk hıyar çıkmış.

Hemen kaynana fırsatı kaçırmayıp, hıyarlardan en irisini eline almış:

— Nasıl bir muharrir olduğunu işte gör! demiş.

Bu alçaklığı yapsa yapsa kim yapar? Belli.

Üçüncü arkadaşına yaptığım küçük şaka da şuydu. Bu, bizim gazetenin İdare müdürüdür. Tramvayların, otobüslerin üzerindeki tabelalardan başka hiç bir şey okumaz. Bir günden bir güne gazete okuduğu bile görülmemiş. Yalnız, gazetede ki yıldız fahmı merakla okur. Bu yıldız fahmı da ben yapıyorum. Ama, o benim yaptığımı bilmiyor. Her sabah ilk işi, gazeteyi açıp kendi doğum gününde yıldız fahmı ne yazdığı okumak. Bir gün onun doğum gününe şöyle yazdım:

«Arkadaşlarınıza elinizden geldiği kadar yardım ediniz. Bir ar-

kadaşınız sizden borç isterse, geri çevirmeyiniz. Siz yardım ettikçe, Allah size daha çok verir...

Öğleden sonra da gidip kendisinin den, üç yüz lira istedim. Cimrinin biridir. Yıldız fahmı okumasa, üç yüz kuruş vermez.

— Ne zaman ödeyeceksin? dedi.

— Haftaya... dedim.

— Üç yüz lirayı verdi. Haftaya onun yıldız fahmı şöyle yazdım:

«Siz, bir arkadaşınıza borç vermişsiniz. Arkadaşınızı, alacağınız için sıkıştırmayın. Çünkü bugünlerde kısmetiniz açılacak, elinize hiç yoktan büyük para geçecek. Yardıma devam edin. Yoksa kısmetiniz kapanır.»

Üç gün, 250 lira daha aldım. Böyle böyle, ondan aldığım para bin altı yüz lira oldu. Bir gün yine, yazdığım yıldız fahmı güvenerek, iki yüz lira daha istedim:

— Ulan, ben kısmetin de, yıldız fahmın da içine... diye başladı. Ben de kaçtım.

Öbür arkadaşlara da yaptığım ufak tefek şakalar var. Bunlar hepsi birleşmişler, şuna bir ders verelim, akli başına gelsin, demişler.

Ben de bir iş için Ankara'ya gidecektim. Adettir ya, ben de onlara:

— Ankara'da bir işiniz var mı? diye sordum.

— Aman, dediler, Ankara'daki büroya gidecek bir paket var. Onu götür.

Biraz sonra bir sarılı paket getirdiler. İpinden bir tuttum, paket yerinden kalkmıyor?

— Yahu, bu ne?

— Bu, dediler, telefokspretiks aletin yedek parçası.

— Bir ambara versenize?

— Sen çıldırdın mı yahu? Ambara verilir mi? Gayet nazik bir alet. Yere hızlı konsa, biri yavaşça çarpsa kırılır. İnce alet...

— Postaya verin!

— Sen delisin. Hiç böyle bir alet postaya verilir mi? İki yüz elli bin liraya alındı. Bu döviz sıkıntısında bu aleti getirtene kadar göbeğimiz çatladı. Ya postada kaybolursa... 250 bin değil, 500 bin verilse bulunmaz.

Sürprizi, yazının sonuna saklayıp da ne olacak? Şimdiden size söyleyeyim. Paketin içine dört ta-

ne kaldırım taşı koymuşlar. Hiç böyle bir oyun aklıma gelmedi.

— Aman, dediler, çok dikkat et. Gözünün önünden hiç ayırma. Sakın hamala fişan verme, bir yere çarpar bozulur. Burada yapacak adam da yok. Aman haaa... Çok hassas bir alettir.

Çok hassas aleti elime aldım. Kapıdan çıkarken:

— Ankara'da rastgele bırakma, dediler, orada hep beraber toplanın, birlikte açın. Onlara sapasağlam teslim et. Hattâ bir de zabıt tutsanız iyi olur.

Benim durumumu, sorumluluğumu iyice anlıyabilmeniz için, siz de benim gibi elimdeki pakette dört tane kaldırım taşı olduğunu bilmemiş olun.

Aman Yarabbi! Ne büyük sorumluluk. 250 bin liralık bir alet, son derece ince, hassas. Bir çarpma bozulur. Yapacak yok, 500 bin lira versen bulamazsın. Bir dert.

Paketin ipi kopacak diye, ödüm pathiyor. Kucağıma aldım. Ağır da körolası, benim diyen hamal zor taşır. Bâbâlı yokuşundan aşağı kan ter içinde iniyorum. Şu insanlar da yürümesini hiç bilmezler. Kimi çarpar, kimi iter, kimi dirsek vurur. Paketi, göğsümün üstünde kundakta çocuk gibi tutuyorum.

— Kardeşim, yavaş...

— Ne olmuş, yavaş olmazsak...

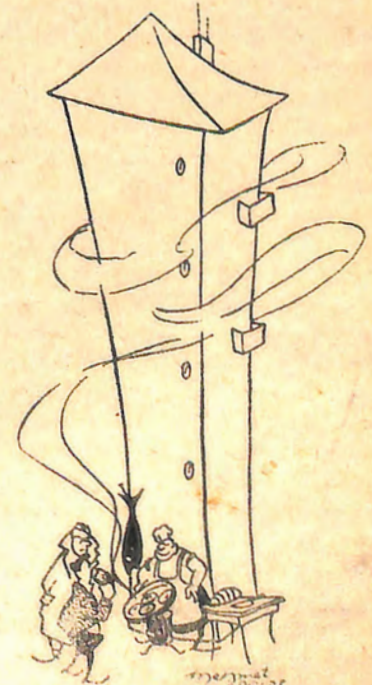
— Yahu alet var, nazik bir alet.

— Şimdi senin aletinden...

Adam sövse ne yaparsın? Kızıp da suratına iki tokat atsa, elimi kaldıramam. Alet nazik... En iyisi yolumda gitmek. Göğsümün üstünde taşıdığım aleti kollaya kollaya Sirkeci'ye geldim. Orası daha dert. Bir dolmuşa kırk kişi saldırıyor. Ben, yavrusunu koruyan kartal gibi, hassas alete kanat germişim. Dolmuş diye saldırırken, tam da içeri gireceğim, biri çelme taktı, beni yere yıktı. Ben yuvarlandım, o dalmuşa daldı. İnsan, nazik bir aleti taşırken ne kadar da çevik oluyor. Ben artık canımı unuttum, aletin derdine düştüm. İşte o duy-

YAZISIZI.

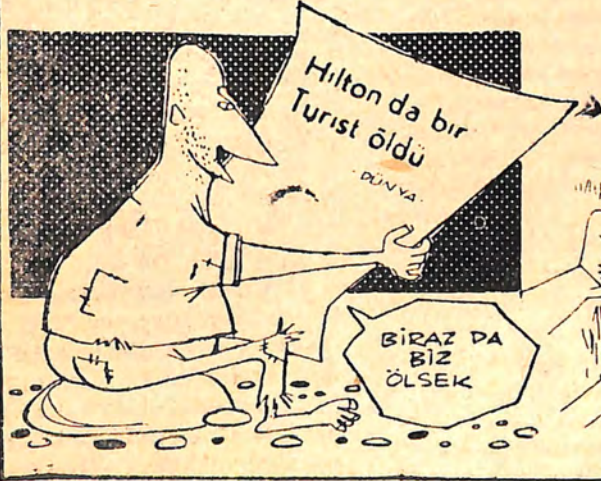

Şehirden çizgiler: 4

KIRK anbar

Türkiyede 250 bin şeker hastası var -AKŞAM-

«ÇARŞAFIN DİN İLE BİR İLGİSİ YOKTUR»

Üsküdar'da bir taksi eve girdi -YENİ SABAH-

guyla, yere yüzükoyun kapaklanmadım da, sırtüstü geldim. Alet üstümde kaldı. Çok şükür ona bir şey olmadı. Oldu mu, olmadı mı, o da belli değil. Bir çarpsa bozulmuş. Ya bozulduysa. Yavaşca- cık yerden kalktım. Dolmuşa, oto- büse binilmeyecek. Taksilere git- tim. Şoförlerin burnu havada, hiç biri gitmiyor. Ben yalvarıyorum:

— Kardeşim, kendim için değil. Şu nazik alet için. Ne olur. Ne is- tersen vereyim!..

Karaköye kadar beş lira. Ol- sun, elli lira dese vereceğim. Yol- da araba sallanır. Aletin teli kopa- cak diye içim titriyor:

— Bay şoför, ne olursun, yavaş sür!

Küt, pat... Bu İstanbul sokakla- rının kaldırımları yapılırken hiç taşınacak nazik aletler düşünül- memiş.

Nazik aleti Karaköye getirdim ama, ben de bittim. Artık taşıya- cak dermanım yok. Bir hamala verdim:

—Aman çarpma! demeğe kal- madı, hamalın elinden ip kopup paket düşmesin mi? Eyvah... Hay di kamalla birbirimize girdik. Ken di kendime, «artık bu nazik alet- ten hayır kalmadı» diyorum. Öm- rümce çalışsam ödiyemem. Bir de

bozarsam, beni işten çıkarırlar. Sağlıkla bir yerine verip, şu belä- dan kurtulsam.

Nazik aleti vapura getirene ka- dar ne çektiğimi ben bilirim. O gün de dalga var denizde. Vapur sallandıkça içim bir kere hop edi- yor. Kucağımdan bir yere bırak- mıyorum. Yanımdaki yolcular, te- lışımı görüp merak ettiler de so- ruyorlar. Onlara anlatıyorum:

— Efendim, çok nazik bir alet. 500 bin lira verseniz bulunmaz. Bu döviz sıkıntısında alana kadar ne- ler çektik. İçinden bir teli koptu mu, bozulur. Burada yapacak a- dam da yok.

Artık nazik alet için neler öğ- rendimse bire bin katıp anlatıyo- rum. Sonra da içime bir korku düştü. Çok para ettiğini anlayıp ya çalarlarsa...

Haydarpaşaya geldik. Hamallar, — Taşıyalım! diye üstüme sal- dırdılar.

Hamala verir miyim? İki kolum la sımsıkı kucaklamışım, nazik a- letle sarmaş dolaş trene bindim.

Yataklı vagonda bir ooh, de- dim. Dedim ama, bu sefer de aleti bırakıp bir yere gidemiyorum. Ye- mek yemek için lokanta vagonuna giderken, nazik alet kucağımda. Dahası var, helâya girerken nazik

âlet de beraber. Gözü kör olsun, tren bir sallanıp da ayağım kay maz mı? Haydi ben bir yana, nâ- zik alet bir yana. Boşuna sakınan göze çöp batar, dememişler. Bu nazik âlette de, âletlik yer kal- madı ya. Bunu bana verenlere sö- vüp sayıyorum. Yataklı vagonda iki kişiyiz. Ben üstte yatıyorum. Alet, yukarıdan düşecek diye ö- düm kopuyor. Ben alt yataкта ya- tayım, diye adama rica ettim:

— Neden? dedi.

— Bu elimdeki nazik alet... di- ye başladım. Razi oldu ama, ben adamın bakışlarını hiç beğenme- dim. Gözleri hep âlette... Sabaha kadar uyumadım.

Ankara'ya geldim. Binbir zorluk la aleti, Ankara bürosuna getir- dim. Bürodaki bütün arkadaşları topladım. Nazik aleti onlara iyice anlatıp:

— Şimdi, dedim, bu alet hepini- zin gözü önünde açılacak. İşte size teslim. Ben üstüme hiç bir sorum- luluk almam.

Bilronun şefi ne dese iyi!

— Diln gece İstanbul'dan telefon ettiler. Bu alet yanlış gelmiş. İz- mir'e gidecekmış. Sen yine geri götüreceksin!

Tuuuu... Bu kadar uğraştıktan sonra bir de geri mi götüreceğim?

— Döneceğim güne kadar bura- da kalsın! dedim.

— Nemize lâzım, bozulur da... Alamayız, dediler.

Otelde bırakamazsın, emânetçi- ye veremezsin. Ankara'ya ben iş için geldim. İki Bakan, üç Genel müdür, bir de banka müdürüyle konuştum. Hep o nazik alet kuca- gımda:

— Nedir o? diye soruyordu.

Ben hepsine anlatıyorum:

— Çok nazik bir alet olup, 500 bin lira verilse yok. İçinden bir tel kopsa...

O nazik aleti, İstanbul'a geriye nasıl getirdim, ben bilirim.

G azeteye getirince, hepsi başı- ma toplandı:

— Açıp da bakalım, belki bo- zulmuştur dediler.

Açtılar. İçinden dört kaldırım taşı çıktı. Hepsi gülmekten yerlere yuvarlandılar. Benim gözüm dön- mış. Kaldırım taşının birini ya- kalayıp üzerlerine yürüdü. Hep- si kaçtı. Arkalarından fırlattım. Kapının camı kırıldı.

Benim başıma gelen size ders olsun.

— Şu paketi... derlerse, sakın paket maket almayın!..

Aziz Neah

İzmarit ENDÜSTRİSİ

KARAKÖY meydanında, Tünel'e yakın köşede, boynuna bir tabla aşmış, avaz avaz haykırıyordu:

— Kırılmaz naylon cigara tablaları beyler. Portatif naylon cigara tablaları, 125 kuruşa beyler. Cumhuriyet kanunlarına ve sayın valimize en büyük hizmetimizi fabrikamız icat etmiş bulunmaktadır. Portatif cigara tablaları... Cigaranızı, kibritinizi yerlere atmayınız beyler. Hemşerilik vazifinizi yapınız. 125 kuruş vererek İstanbulu temiz tutunuz beyler!..

Karşıkı kaldırımda duran «Yeşil» lerden biri, cigara tablası satan çocuğa uzaktan dik dik baktı. Oğlan, gramofon plâğı gibi, durmadan tekrarlıyordu:

— Portatif cigara tablaları beyler. Bu tablanın içinde söndürüp tablayı cebinize koyunuz beyler

Çocuğun yanına, orta yaşlı, şişmanca, hırpani kılıklı biri sokuldu:

— Gaça viriyon?.. dedi.
— 125 kuruşa beyim. 25 lira vermemek için, 125 kuruş ver, kurtul.

Adam, satıcının yüzüne alık alık baktı:

— Ne deyi yirmi beş lira viri-yormuşum?.. 125 değil mi bunlar?..

Bu sefer çocuk, adamın yüzüne baktı:

— Sen nerelisin hemşerim?..

— Taşköprü..

— İstanbula yeni mi geldin?

— Üç gün var

— İstanbulda yere cigara atılmaz. 125 kuruş verip bir tabla alırsın. Cigaranı söndürüp cebine koyarsın hemşerim.

— Len bunu sıftah duyuyom vallama... Sönmüş cuvaranın adamın cebinde ne işi olurmuş?..

— Burada kanun böyle... Cigara-yı yere attın mıydı, hemen 25 kâğıdı toslarsın Kibrit atarsan 15 kâğıt. Cigaranın külünü yere düşürürsen 15 kâğıt, dumanını savurursan 5 kâğıt...

«Yeşil» lerden çocuğu süzen, onun tarafına sokulmaya hazırlanı-yordu. o sırada yanına gayet sık bir adam geldi:

— Memur bey, dedi. Sizden bir

istirhamım var. Şu cigarayı ben-deniz içip bitirdim. İzmaritini size takdım edeyim de, neresini münasip görürseniz oraya atınız.

«Yeşil», tereddütledi:

— Sizin sigaranızı atmak, benim vazifem değil ki, beyefendi, dedi.

— İyi ama efendim, bunu nere-ye atabileceğimi söyleyin hiç olmazsa...

— Aman efendim rica ederim. Belediye İstiklâl caddesine boydan boya kutu dizdi.

— Yani şimdi ben, sigaramı atmak için İstiklâl caddesine mi çıkayım?..

Yakında Karaköy'e de çöp kutuları konacak. O vakit kutulara atarsınız.

— Ne vakit konacak?..

— Efendim, biz mucibini Belediye başkanlığına yazdık. Orası da sağlık komisyonuna havale etmiş. Sağlık komisyonu, daimi komisyonun mütalâasını sormuş. Masraf tahakkuku için hesap işleri müdürlüğüne yazmışlar. Hesap işleri müdürlüğü de, Belediyenin, istiklâl işlerinden gayri işlere kırk paralık masraf etmeye bile takati yoktur, diye cevap vermiş. Şimdi Belediye, sinemalardan aldığı eğlence resmine ek olarak, bilet başına iki kuruş «çöp kutusu vergisi» koymayı düşünüyor.

— Peki ama efendim, benim

★ ADNAN VELİ ★

elimdeki sigara ne olacak şimdi?..

— Deniz kenarına kadar bir zahmet buyursanız...

— İyi ama, denize çöp atmak da eski Belediye başkanı Gökay tarafından yasak edilmişti.

— Gökay şimdi tarihe karıştı beyefendi...

— Ya Tarhan?..

— Siz de insana ahret sualı soruyorsunuz,

Elinde İzmarit tutan, enikonu sinirlenmiş benziyordu:

— Tarhan için halk, şarkı çikarmış ayol, duymadınız mı?..

— Yooo, duymadık...

— Diyorlar ki:

Tarhana tartar

Boğazımı yırtar

Baklava kardeş,

Gel beni kurtar...

— Valla beyefendi, işin o tarafı bizi ilgilendirmez. Bizim vazifemiz ceza yazmak. Üst tarafına karışmayız.

O sırada, aynı kaldırımdan bir yolcu, cigarasını tüttüre tüttüre ilerliyordu. «Yeşil» lerden biri ötekini dürttü:

— Tahir, gördün mü?.. Şimdi bu keriz, izmaritini muhakkak yere atacaktır.

— Yürü öyleyse peşinden... Sen sağ eline bak, ben de sol eline...

Bu sene yazlık kiralar ateş pahasına.. (Gazeteler)

— Şu dağ başındaki kulübeye üç bin beş yüz lira verdim!..

— Çok vermişsin, pazarlık etseydin belki daha ucuza satın alırdın!..

— Olur. Ama gözünü dört aç haaaa!.. Bak, bir nefes çekti. Olsa olsa dört nefes daha var.

— Dört nefes yok o cigarada, olsa olsa en azamisi üç nefes...

— Aman dikkat et kardeşim, atlamıyalım.

— İmkânı mı var yahu?..

Cıgaralı adam, Karaköy'den Top hane'ye doğru ilerledi. «Yeşil» ler de bu heyecanlı takibin sonuna yaklaşıyorlardı.

— Tahir!.. İki nefes kaldı...

— Haydi baka im, Allah büyüktü.

— Dayan Tahir... Gözünü İzmaritten ayırma haaa!..

— Ayırır mıyım anam babam?..

— Tahir, bir nefes kaldı... Amman Tahir, sıkı dur...

— Duruyorum canım ciğerim...

— Amman Tahir, herif son nefesine geldi.

— Son nefesini de kolluyorum.

— Amman Tahir, attı atacaktır...

— Vardiyadayım kardeşim...

— Amman Tahir atıyor...

— Hele bir atсын bakalım...

— Amman Tahir...

Demeğe kalmadı. Herifin elinden cigara kayboluverdi. O vakit Tahir, yıldırım gibi, adamın blegeğine yapıştı:

— Çabuk 25 lirayı toslayınız, dedi. Yolcu birdenbire korktu:

— Ne 25 lirası?.. diye sordu.

— İzmariti yere attın.

— Ayol ben cigara kullanmam ki... Üç buçuk aydır, doktor yasak etti.

— Attım.

— Canım, attımsa gösterin...

İkisi de yerlere bakarak, izmariti aramaya başladı. Ama görünürlerde bir şey yoktu. «Yeşil» lerin ikisi de şaşırıyordu:

— İzmarit nerede yahu?..

— Galiba yanlış gördük.

— Galiba...

İkisi birden adama döndü:

— Sizden, çok çok özür dileyecğimiz beyefendi. Herhalde bir yanlışlık oldu.

— Zarar yok...

Gerisin geriye yürümlüye başladı. Adam, arkalarından biraz baktı. İyice uzaklaştıklarını görünce bir cigara daha yaktı.

«Yeşiller» ler, tekrar Karaköy meydanına geldikleri vakit, başka bir adam, önüne bir kutu aşmış, içine de bir miktar kum doldurmuş, kısık sesiyle haykırıyordu:

— Vatandaş!.. Yerlere cigara atıp 25 lira vereceğine, cigaranı şu kutuya atıp beş kuruş ver... Memleketimize amme hizmeti görüyoruz. Beş kuruş, beş...

Her köşe başında buna benzer «temizlikçiler» türemişti. Kalkınan Türkiye'de böylelikle, bir İzmarit endüstrisi de kuruluyordu.

— Gıy bakayım şu önlüğü... Ben mızah mecmualarındaki bulaşık yıkayan kocalardan değilim!.

İngiliz televizyonunda bir Türk kıza..

(Gazeteler)

Tefrika, tefrika

Gün görmüş, geçirmiş Şükûfe hanım, o gece ilk defa olarak yetişmiş kızı Ayla'yı Basın balosuna götürmüştü.

Masalarına yerleştikten sonra, kızına talimat verdi:

— Dikkat et kızım, dans edeceğin kavalierlerle çok konuşma ve her kavalie ile bir defadan fazla dans etmemeğe çalış...

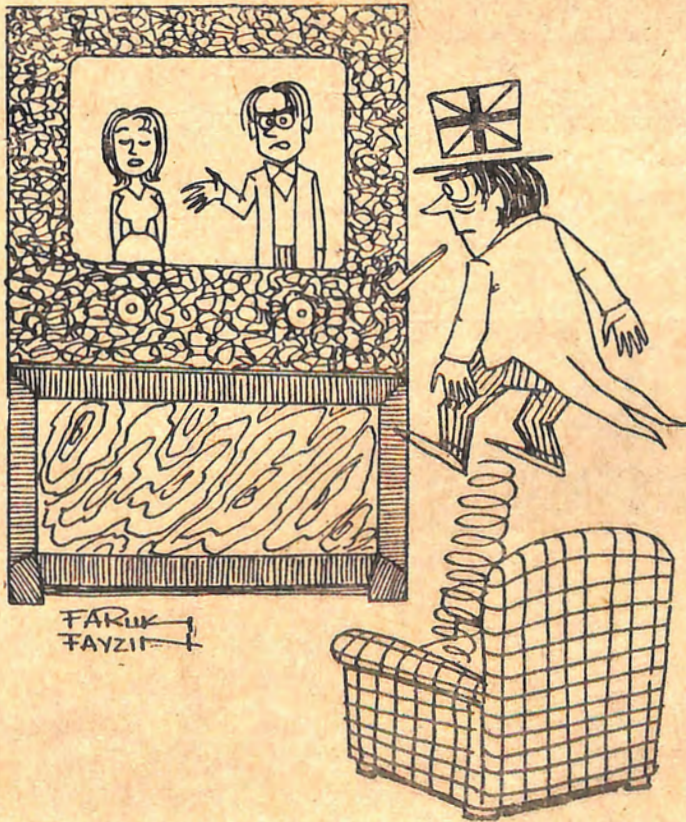
Biraz sonra Ayla, kendisini dansa davet eden genç romançı ile dans eden çiftlerin arasına karıştı.

Şükûfe hanım, kızma verdiği talimatın aksine hareket ettiğini ve aynı kavalie ile dans edip konuştuğunu görünce canı sıkıldı. Bir aralık kızını bir köşeye çekerek:

— Ayla, dedi, neden sözümü dinlemiyorsun, bakıyorum hep aynı kavalie ile dans ediyorsun.

Genç kız, kumral başını annesinin göğsüne dayıyarak nazlı nazlı cevap verdi:

— Anneciğim, ne yapayım, bırakamıyorum onu, bana son yazdığı meraklı ve heyecanlı bir romanı tefrika tefrika anlatıyor da..

FARUK
FAYZİ

— Hanımefendi resitalden vazgeçmiş, taksim yapacaktı..

Şoförle konuşmak yasağı!

Bizde, tramvaylarda göze çarpan bir sürü yaftaların arasında, en eskisi şudur:

«Vatmanla konuşulmaz!..»

İngilterede otobüslerde buna benzer bir yaftada bu kelimeleri okursunuz:

«Şoförle konuşmak terbiyesizliktir.»

Amerikada ise:

«Otobüs şoförü ile konuşmanın cezası on dolardır.»

İsraildeki otobüslerde de şöyle yazılıdır:

«Otobüs şoförü ile konuşmak, size ne kazandırabilir!..»

Seyahat masrafı!

Karikatürist Sururi, New-York'da bir bakkaliyeye girer, bir kutu sardalya ister. Tezgâhtar sorar:

— Ne çeşit istersiniz, yerli mi, Avrupa mı?

— Aralarında ne fark var?

— Yerlileri bir dolara, Avrupadan gelenleri iki dolara satıyoruz.

Sururi kumral kaşlarını çatır:

— Yerli olsun. Bir dolar fazla verip bir sardalyenin Avrupadan Amerikaya / yaptığı seyahat masrafını ne diye çekeyim?!

UTANMIYACAK MIYIZ?

dırmadı bile. Çantanın derisi sıyrıldığı halde:

— Olur, olur böyle şeyler, dedi.

Bütün iyiler bana mı rastlıyordu... Dalgınlıkla sigaramı yere atıverdim. Klorofilli memurlardan biri orada dikilmiyor mu? Titredim. Ama memur, karakol: götür mek şöyle dursun:

— Üzülmeyin rica ederim! dedi. Gayriihtiyari attınız. Olur olur böyle şeyler.

Parkta bir dilbere beraber gezip gezemiyeceğimizi sordum. Maalesefmiş. Elbisemin rengi tayyörüne gitmezmiş. Ne topuk yapıştırdı, ne «eşşeoğlu eşek» iltifatıyla annemi, babamı ve beni insanlıktan tekaüde sevketti. Rahatsız ettiğimi söyleyerek kendisinden özür diledim. Boş ver, mânasına gelen bir hareket yaptı ve:

— Olur, olur böyle şeyler, dedi.

Bayiden gazete aldım. Muhalif yerlerde konuşan muhalefet liderleri, D.P. nin ters icraatı hakkında «Olur, olur böyle şeyler. Zamanla bütün meseleler hâllolacak» demişlerdi... Bir D.P. li başyazar, sert tenkitler döşenen muhalif gazetecilere çatmıyor, aksine «Olur

olur böyle şeyler. Demokrasi, tenkide tahammül rejimidir» diyordu.

Kendimi rüyada zannettim. Dört yol ağzındaki trafik polisine:

— Yıl kaç? dedim.

— 1958!.. 28 Mayıs 1958 çarşamba! Saat 24!.. Biraz sonra perşembe başlayacak.

— Saat 24 mü? Nasıl olur? Karanlık değil ki...

— Rüya görüyorsun. Uyan da bak karanlık mı, aydınlık mı?

Keşke uyanmasaydım... Bu tatlı rüyanın tesirinden uzun müddet kurtulamadım. 29 haziranın ilk zilgıtını hanımdan yemek nasipmiş. Yan değiştiriyordum.

— Çüüüüüş!.. dedi.

Sabahleyin otobüs durağına yolandım. Siyah bir otomobil, köşedeki trafik lambası yeşil yanmadan geçmek istedim. Tamponu arka bacağıma dayandı. Şoför hatah olmasına rağmen küplere bindi:

— Ulan sen Hindistandan mı geldin?

— Hayır! dedim.

— Buralarda mukaddes inek bulunmaz da...

— Olur, olur böyle şeyler. Bu seferlik affedin! dedim.

— İnek oğlu inek! dedi.

— İnek oğlu öküz!

Burnumun zirvesine bir tükürük kondurdu. Başını sallaya sallaya uzaklaştı.

Durağa varmıştım. Otobüs geldi. Bindim. Kapı yanında oturan biletçiye bilet kestiriyordum. Sağ ayağım, silindir altında kaldı sanki:

— Ay ay! diye bağırdım.

Hayvan vagonu gibi bir adam, gözlerini devirerekten bakıp:

— Ulan düdük makarnası, dedi, ayağın ne arıyor orada?

— Bilmem, dedim. Kendisine sorun.

— Sen susacak mısın?

— Antidemokratik tedbirler armanıza sebep yok, Susacağım!.. Son olarak şunu söylememe müsaade buyurun; ayağıma basıp canımı yaktığınız için özür dilerim!

— Ha şöyle!

Biletçi:

— Öne yürüyelim beyler! dedi.

İtirazlar yükseldi:

— Daha nereye yürüyeceğiz?

— Badem ezmesine döndük.

— Hâlâ adam almaya kalkıyor.

Biletçi:

— Bugün rekor kıracağım, dedi. Salak Apti iki yüz yolcu almıştı. Ben iki yüz elli alacağım. Beyler, bu, sizin için de bir şeref! Yarın öbür gün gazeteler yazdı mı, «O otobüste ben de vardım!» diye böbürlenirsiniz... Öne yürüyelim, öne yürüyelim beyler!.. Yüz dokuz, yüz on, yüz on bir... Yüz elli altı, yüz elli yedi... Öne yürüyelim beyler!

— Yeter; söz milletindir!

— Yüz elli sekiz, yüz elli dokuz, yüz altmış... İki yüz on üç, iki yüz on dört...

— Yeter yahu! Şikâyet ederim seni.

— İstedğin yere şikâyet et! Rekor kırdırma şefi ile otobüsler için yazılanları okuyup makaraları koyverme direktörü akrabam!.. Öne yürüyelim beyler! İki yüz on beş, iki yüz on altı... İki yüz kırk veda, iki yüz kırk sekiz...

— Ölüyoruz!..

— İki kişi daha alsak, tamam! Öne yürüyelim beyler!.. İki yüz kırk dokuz... Yürüsene beyim!..

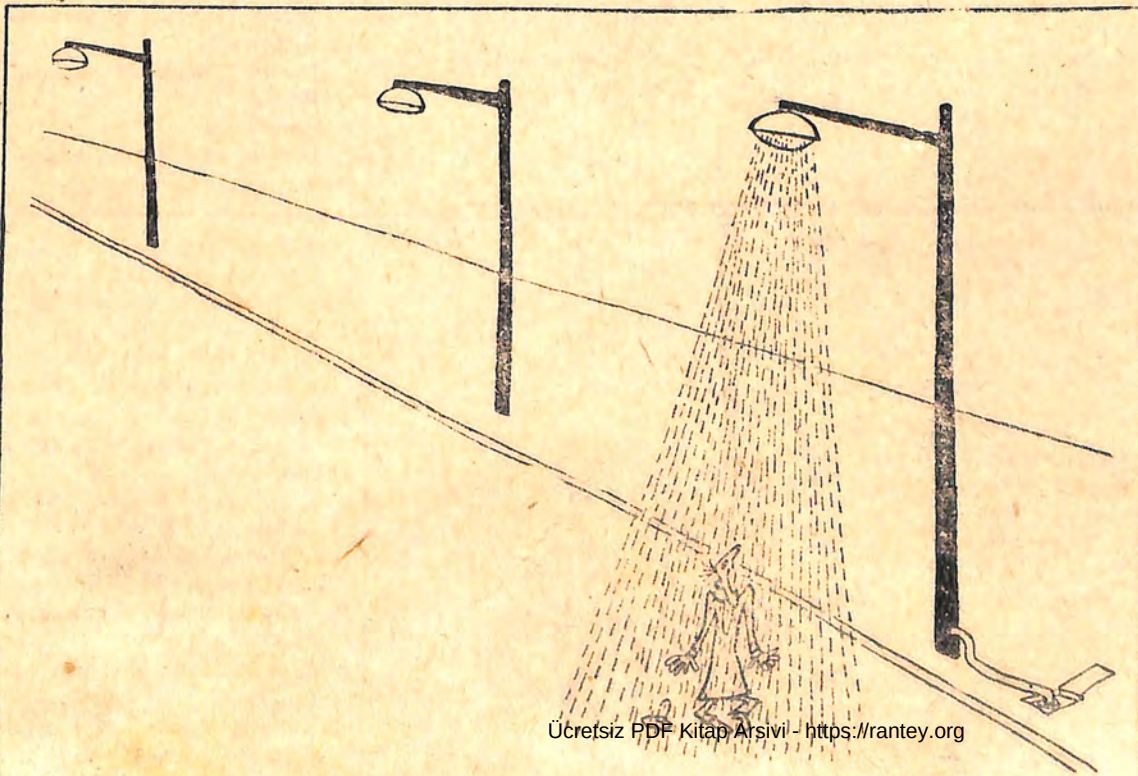
V OLDA ayağına kazara bastığım vatandaşı, özür dilememi saçma bulur gibi güldü:

— Olur, olur böyle şeyler.

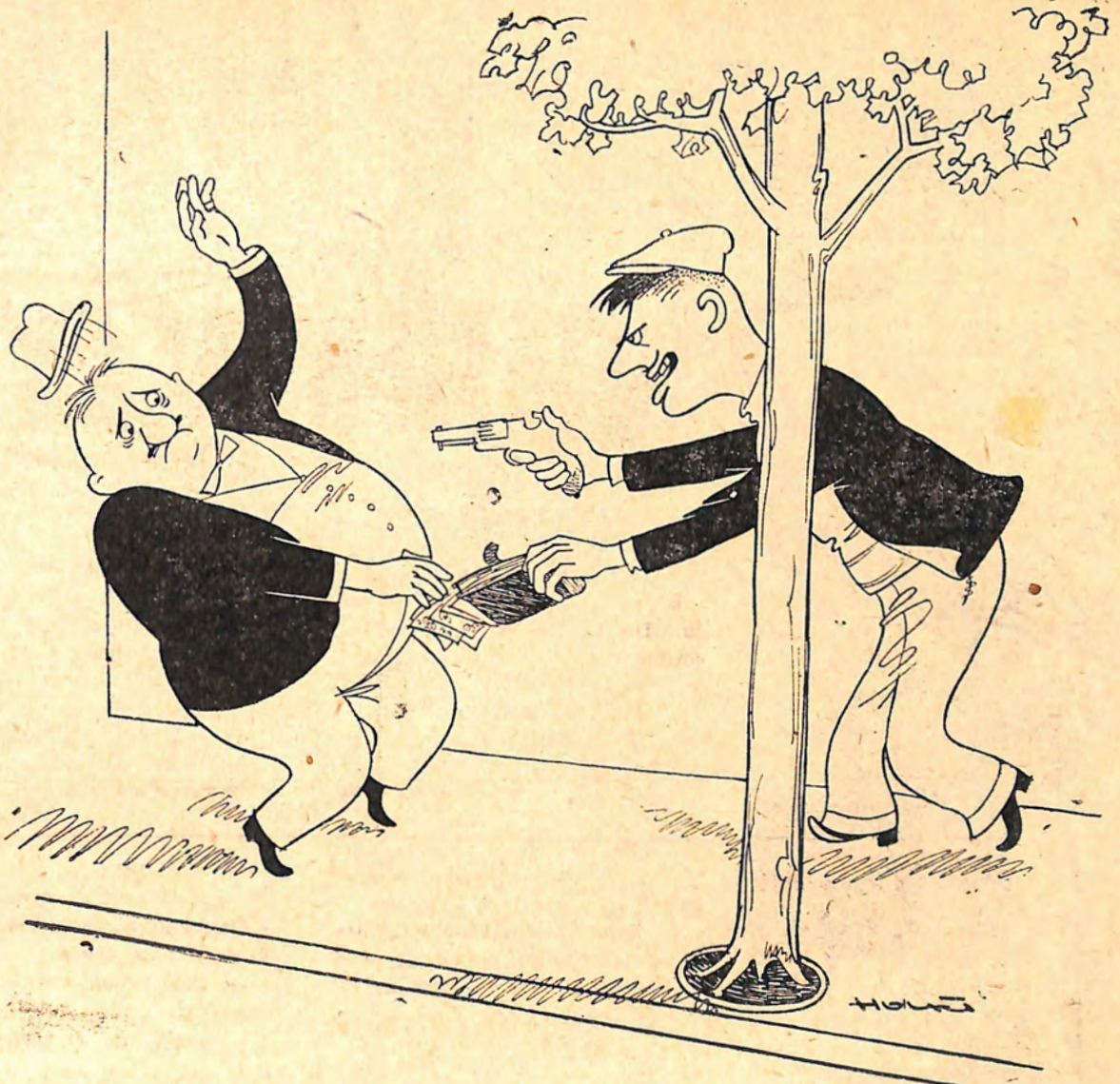
Ana avrat dümdüz gidebilirdi. Kibar adammış... Dönemekte az daha taksi altında kalıyordum. Kabahat benimdi. Fakat buna rağmen, şoför küfredmedi.

— Olur, olur böyle şeyler, dedi.

Bu gün de sakarlığım üstümde. Güzel güzel yürürken bir kadının çantasını düşürdüm. Kolum çarpmıştı. Ağlamaklı oldum. Kadın al-

— Söyle!
 — Biz ne olacağız?.. Arkadan binenler, bizi ön kapıdan dışarı sürdüler.
 — Yalan! Bakayım biletlerinizi!
 — İşte!..
 — Vay canına!.. Ahmet, ne kapamadın kapıyı yahu! İşin yoksa, tekrar başla:
 Şoför, kıkır kıkır gülüyordu. Ama, sinirlendi:
 — Başlamana başlarım şimdi!.. Dışardakileri ne yapacağız?
 — Hiilç!.. En doğrusu çekip gitmek.
 — Gazetelere şikâyet ederler.
 — Daha iyi ya. Direktör eğilir. Aybaşında bakmışsın, maaşlar zamlı! Olur, olur böyle şeyler.
 Yüz kişi kadardık. Şoför, tepinmemize aldırmaşsın otobüsü hareket ettirdi... Başka otobüs bekledik. Geldi. Biletçi, anlattıklarımızı dinledikten sonra:
 — O biletler bu arabada geçmez! dedi.
 — Neden kardeşim?
 — Söylediğiniz biletçiyle küşüm. Kıyamet kopsa, onun biletlerini bu arabaya sokmam. Elinizdekileri atıp yenilerini alırsanız, ne âlâ! Almazsanız yallah!
 — Olur mu yahu?
 Cevabını başka bir yolcu verdi:
 — Olur, olur böyle şeyler. Memleketimizde her şey olur.
 İnen de var, binen de... Ben, binenler arasındaydım. Öfkem kabarmış... İki adım ötede ahlâksız bir herif, önündeki kadını sıkıştırıyor. Bir kızdım, bir kızdım. Bakmıyayım, diyorum ama, elimde değil! Kadıncağzı homur homur homurdanıyor. Bağırıp çağırma nezaketi mâni.
 Adam işi arttırdı. Kurbanının saçlarını kokluyor. Şurasını burasını yokluyor. Sabır Yarabbi!.. Çok, çok küstah! Küpesiyle bile oynuyor. Mücevherat hırsız olamaz mı? Okşaya okşaya mestedip (yüzük, bilezik, küpe) ne denk gelirse yürütemez mi?
 Tekrar koklamaya, yoklamaya

— Ne var, ne olmuş!.. Bu surat ne lan?, Vurguncu uk kazançlarından birazını geri alıyorum işte!..

girişince sabrım tükendi, Ense köküne bir yumruk yolladım. İadeli taahhütlü yollamışım. Gözümde şimşekler çaktı... Vuran kim, diye baktım: Kadımmış!

— Ne münasebetle vuruyorsunuz? dedim.

— Siz, şeye ne münasebetle vuruyorsunuz? dedi.

— Gayem, sizi bu adamdan korumaktı! dedim.

— Kimi kimden koruyorsunuz? Benim kocam o! dedi.

Sustum da mesele kapandı. Karı-koca, otobüs cilvesi yapıyorlarmış... Hırsımı alamazsam çatlarım. Kime sataşayım, kime sataşayım?..

Önümde, bu sıcakta kürk palto giymiş, aylama biri var. Üstüne üstüne gittim:

— Ulan ayı ilerlesen!

— Emredersiniz! deyip ilerledi.

— Biraz daha git lan! dedim.

— Başüstüne! dedi.

Yarısı kadar olduğum halde, ne

dersem baş eğiyordu. Dalkavuk mudur dersiniz? Zannetmem. Çünkü ne âmirim, ne patron!.. Bu olsa olsa, rüyalarımın insanıdır.

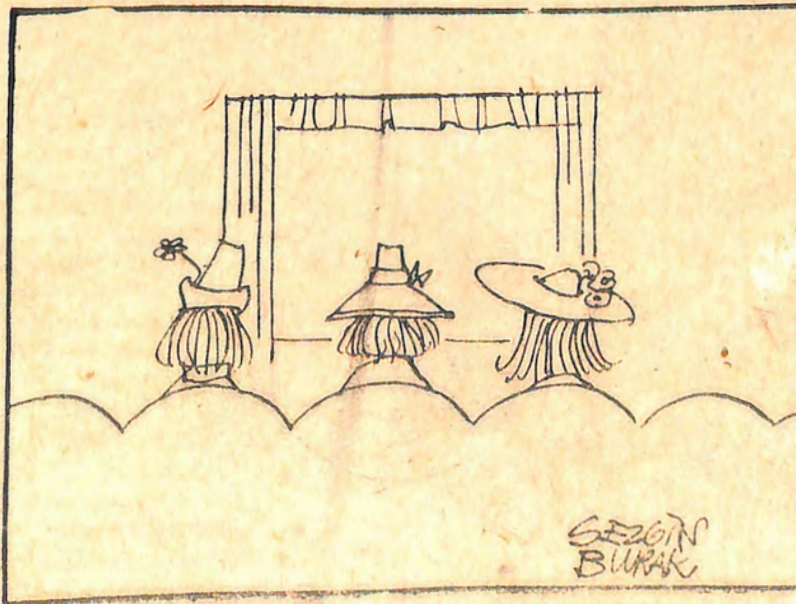
Hem sabrımı denemek, hem de yüzünü görmek maksadiyle omuzuna vurup:

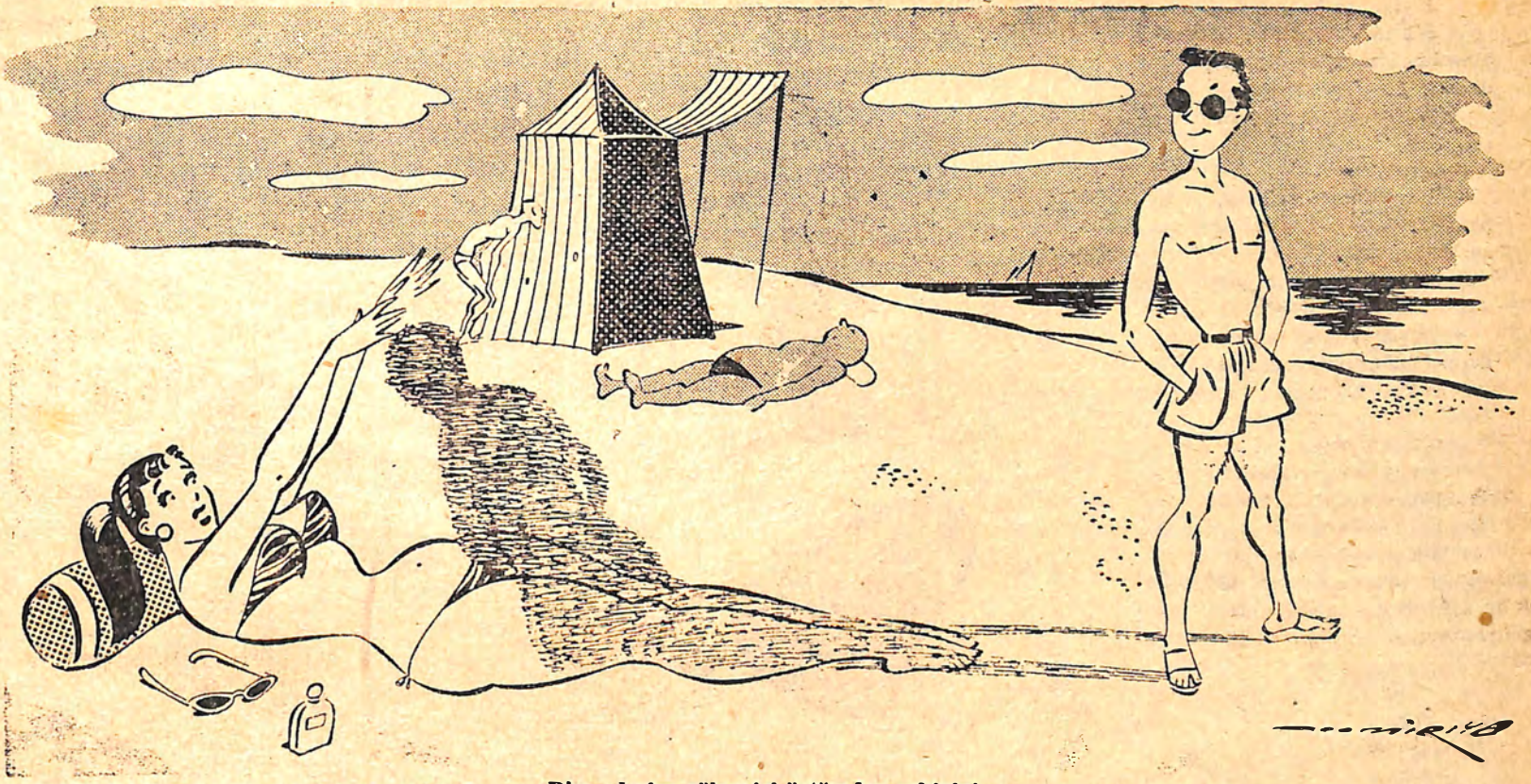
— Ulan ayı oğlu ayı, dedim, dön buraya!

Kuzu kuzu döndü. Ayı değil miymiş!..

Yalçın Kaya

ZÜLKÜF BEY :

— Rica ederim gölgenizi üstümden çekiniz!..

Şoförün büyük arzusu!

Otuz senelik taksi şoförü idi. Piyangonun en büyük ikramiyesini kazanmıştı. Kendisiyle görüşen bir gazeteci sordu:

— Bir milyonu cebinize koyunca ne yapacaksınız?

Şoför, neşeli neşeli cevap verdi:

— Yaya olarak, rahat rahat şehri dolaşacağımı..

#

Azat, buzat...

Otomobilde konuşuyorlardı. Bir aralık Mazhar Apa, Rakım Çalapala'ya sordu:

— O gün aldığın kanarya ne âlemde?

Rakım, içini çekti:

— Sorma, ben her çeşit hayvanlara karşı yüreğim yufkadır. Daha o gün kuşcağızı

Bir hâdise!

Yeni zabıta muhbiri, birdenbire polis istihbarat odasına girip komisere sordu:

— Yeni bir havadis var mı, ağabey?..

Komisere, muhbirin açık renk elbisesini göstererek:

— Var, ceketi iz boyandı. Odaya girerken «Boyalıdır!» levhasına dikkat etmemişsiniz!

Delil!

— Beyefendi, siz nişanımı tanıyor musunuz?

Orhan Mete, sükûnetle cevap verdi:

— Biraz evvel tanıdım. Üzerindeki kravatımdan.

#

Ne duruyoruz?

İki sevgili, bir resim sergisini geziyorlardı. Genç kız, sevgilisinin Nü tabloların önünde uzun uzun durduğunu görünce, kulağına eğildi:

— Demek bu çıplaklardan hoşlanıyorsun?

Delikanlı, başını salladı:

— Evet...

Genç kız, kolundan tuttu:

— O halde, burada, bu sıcakta ne duruyoruz. Hemen bir taksiye atlayıp plâja gidelim!..

Müthiş rüya!

Eflâtun Nuri, Bedri Koraman'a anlatıyordu:

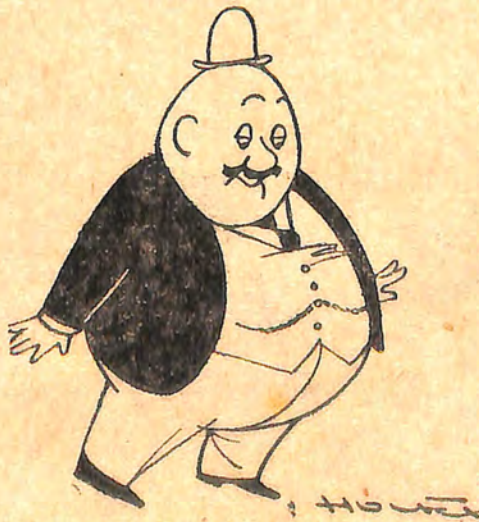
— Dün akşam bir rüya gördüm. Hali bir adadaymışım, etrafımda esmer, sarışın kumral kızlar. Havva anamızın kıyafetiyle dans ediyorlardı.

Bedri, sözünü kesti:

— Aman ne güzel, ne heyecanlı rüya!

Eflâtun içini çekti:

— Bilâkis... Ben de onların anaları idim.

— Karaborsacı!..
— !!..

— Vurgunou!..
— !!..

Mevsim başlangıcı!

Yazlıklarda küçük bir pansiyona gitmişlerdi. Dokuz kişilik bir aile. Tabii pahalı olur.. Pansiyon, daha doğrusu otelciyle anlaştılar. adam başına, tarife günde on beş liraydı. Ama, daha mevsim başlamadığından on liraya razı olmuştu patron. Bir hafta istirahatten sonra hesap pusulası gelince, adam cağzın rengi döndü. Çünkü hesap, adam başına on beş liradan çıkarılmıştı. Hemen patrona koştu:

— Hani nasıl anlaşmıştık sizinle? diye çıkıştı. Unuttunuz mu?

— Unutmadım, dedi patron. Ama, görmüyor musunuz? Böyle küçük bir otele dokuz müşteri birden gelirse mevsim başlamış demektir!

#

İhtisas sahası!

Postacı, yine, apartmanın beş numaralı dairesinde oturanlara mektup getirmişti. Kapıcının karısı:

— Acaba önemli bir şey mi? diye sordu. Kocası, yani kapıcı duvak büktü:

— Ne münasebet, dedi, onlara gelen mektuplarda hiç bir zaman mühim bir havadise rastlamadım!

#

Karışık iş

Genç kız, dehşetli aşıktı. Hilton'da, bir arkadaşına dert yanıyordu:

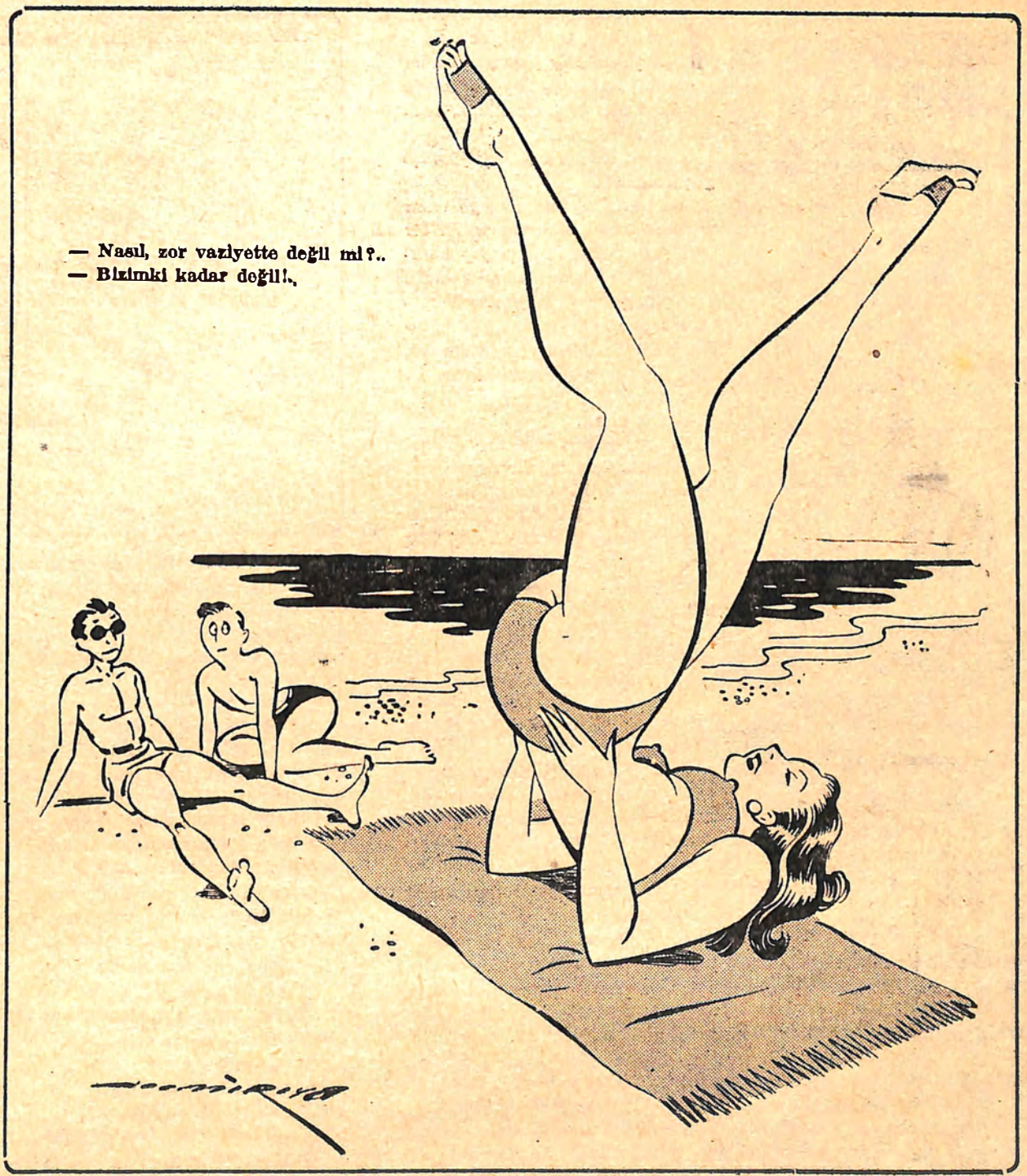
— Onu çok seviyorum... Ama maalesef evli..

Arkadaşı, bu klâsik hikâyeye devam etti:

— Tabii karısı da boşanmağa razı değil..

Genç kız, gözleri dalgın, devam etti:

— Hayır, o razı olacak ama, metresi yok mu metresi, işte asıl o, karısını değiştirmesine razı olmuyor!

— Nasıl, zor vaziyette değil mi?..
— Biziinki kadar değil!..

Ortaklık!

— Demek onu defettin başından? diye sordu Jale. Hilton'da bir defile seyrediyorlardı ama, sadece gözleriyle. Yoksa kulakları birbirlerindeydi. Etrafı inceliyor ve dertlerini konuşuyorlardı. Perran:

— Tabii, diye açıkladı. Sözde

benim saadetim onun saadeti, benim dertlerim, onun dertleri olacakmış. Öyle dedi bana.. Her şeyde müşterek olmalıymışız.

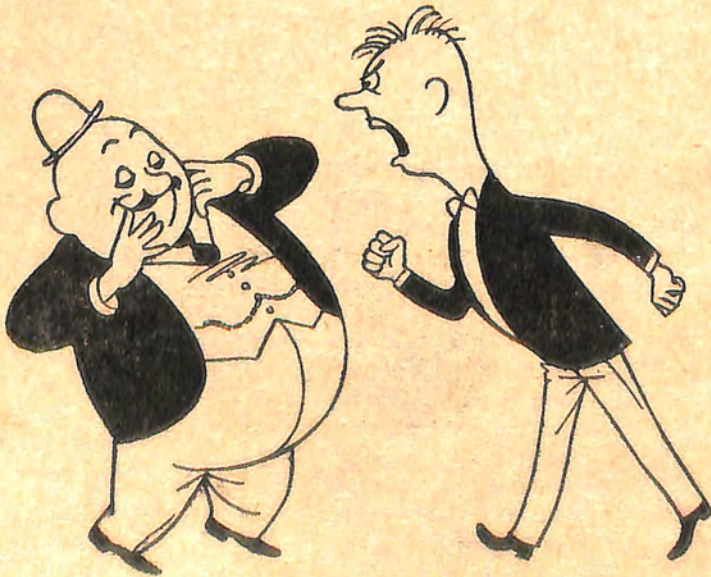
— Fena mı?

— Fena ya.. Arkasından da para sıkıntısı çektiğinden bahsetti..

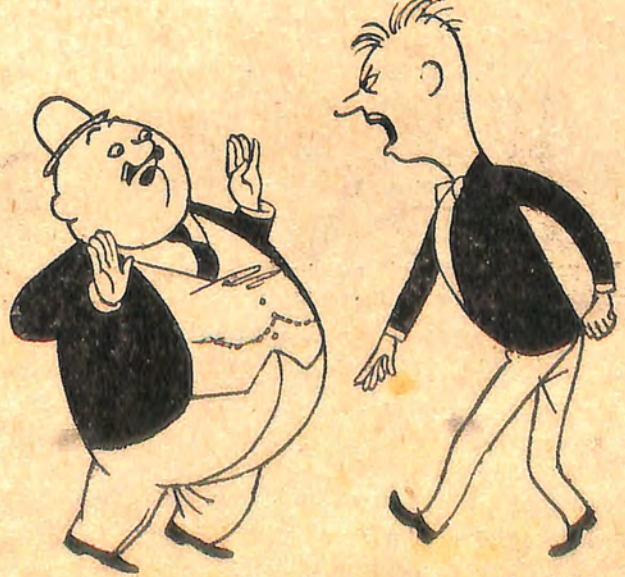
İş!

Sabahattin Kerimoğlu, bir operatör arkadaşını ziyarete gitmişti. Hastabakıcı, gelenin kim olduğunu öğrenince:

— Bir dakika bekleyin, diye rica etti, doktor bey hastasının işi bitirsin, şimdi gelir!

— Namussuz!..
— İl..

— Terbiyesiz!..
— Yooook... Bunu kabul etmem artık!..

BİR RÜYA GİBİ

Yazan : BİTİRİM

#

tıp ağzını faras gibi açtı, esnedi, sonra nemli burnuyla yanağım-
dan öpüverdi. Hay pis hay!..

Ben kedileri severim. İnsanları da severim. İşin tuhafı, onlar
da beni severler...

Sanki hayat bir sevgi tiyatrosu... Ağaçlar, çiçekler, kuşlar,
caddeler, evler, hepsi dekor... Ve piyes güzel yazılmış. Yalnız or-
talıkta iyi ve kötü artistler dolaşıyor. Onlardan bazıları, güzel, çirkin,
iyi kötü, fakir zengin hangi rolüne çıksa, işler yolunda gider... Ba-
zıları da nerede ve nasıl bulunursa bulunsun, meseleyi ağzına, yüzüne
bulaştırır, kepaze olur!.. Fakat bu oyunu kim güzel oynar? desek...
Bunu bilmiyecek ne var: Kalbinde sevgi olan. Ama bütün bir sevgi..

Nedense, Âdemoğlu topraktan yaratılmış; sevgi toprağından!..

Her sabah kapının önünde, şöyle bir durularım. Vaziyeti tartar
gibi olurum. Arkamdan kapı kapanmış bir kere. Dönüş yolu yok.
Eli boş zile basmağa da gelmez. Kendi kendime okkalı bir Ya set-
tar!.. Çekip dalarım kalabalığa. Artık ondan sonra «Günaydın be-
yefendiciğim...» lerden tutun da «Merhaba arkadaşım...» lara ka-
dar çeşit çeşit pozisyon. Alinin külâhını Veliye, Velinin külâhını
Recebe, Recebin külâhını Şabana... Yazıhane, defterler, yük araba-
ları ve durmadan kaynaşan insanlar arasında koş sağa, koş sola,
bir de bakarsın akşam üzeri olmuş. Yorgun argın nevaleyi düzüp
yollarırsın evine. Ev güzeli, adamı kapıda karşılar. Elindekileri
alır. Sonra hemen küçük bir liyenle soğuk su yetiştirir. Daldırırsın
ayakları içine. Oh!.. Dünya varmış.

Hanım aynı zamanda nefis bir yemek de hazırlamıştır. Katı
pişmiş yumurtalı fasulye piyazı. Aman ne lezzetli gelir insana...
Yanında da iki tek attın mı tamam. Şu koskoca dünya toz pembe
oluvermiş. Açarsın radyoyu, cazırtı cüzurtu arasında şap bir öpü-
cük daha!..

Ev güzeli sorar:

-- Beni seviyor musun?

-- Her şeyden fazla...

-- Yalancı!..

Ve yalancının ampulü sabaha kadar yanar. Önce fasulye piya-
zının şişkinliği gibi olur. Sonra bir de bakarsınız, mini mini şişşirir
bir insancık daha atlayıvermiş dünyaya...

Yaşasın be!..

Nihayet başımı, boyaları dökülmüş eski karyolanın baş demi-
rine hafifçe dayar, günahlar ve sevaplarla geçen bütün bir günün
yorgunluğunu dinlerim.

Birdenbire beni şeytan mı dürttü, yoksa bir melek mi, bilemem..

Yerimden doğrulur gibi oldum. Evden süzülüp çıktım. Zenginim,
hem çok zenginim!.. Açık mavi, muhteşem otomobilime atladım.
Motor homurdandı. Gaz pedalına bastım, ileri atıldı.

YATAKTA gözlerimi birdenbi-
re açtım. Ortalık günlük gül-
neşlikti. Sağ yanımda esmer
guzelim mışıl mışıl uyuyordu. Ve
dudaklarında hoş bir mâna, tatlı
tatlı gülümsüyordu.

Saat sekiz buçuk olmuş; yine işe
geç kaldım!..

Uzerinde, hayatın ezmeğe hazır
parmaklarını hissetmiş ciddi bir
pire gibi yataktan zıplayıp kalk-
tım. Musluk başında avuçlarımı
yanyana getirip dua eder gibi yu-
karı doğru kaldırdım. Güldür gül-
dür bir şeylerin akıp gelmesini bek
liyorum; ve musluktan derin bir
cevap:

— Sussssss!..

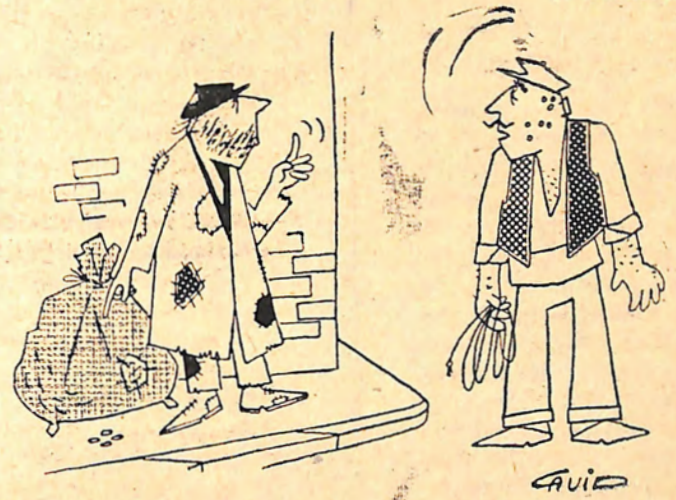
Amanın çoraplarım nerede, çor-
aplarım!.. İşte buldum, gaz oca-
ğının altında. Ceketim!.. Pantalo-
num!.. Gömleğim!.. Kravatım!.. O-
danın içinde fır dönüyorum. Her
birini buldukça da doğru karyola-
ya seğırtip, şap bir öpücük da-
ha!..

Ceplerimi karıştırdım. Tam
yirmi yedi buçuk kuruş var. Dün
gece karyolanın altına delik bir
yüz para yuvarlanmıştı; bulmalı-
yım. Otuz kuruş, bir ikinci sigara
parası eder.

Karyolanın altına daldım. Bizim
tekir kedi ile burun buruna gel-
dik. Tembel kerata, sırtını kabarı-

Bir dilencinin üzerinde dört kilo bozuk para bulundu..

(Gazeteler)

— Hişşşt... Hamal!..

Asfalt caddelerden yağ gibi kaymıya başladık. Binalar, ışıklar
ve şehrin kalabalığı, tıpkı rüyalandaki gibi bir kararsızlık içinde
etrafımdan uçup gidiyordu. Caddeler, ara sokaklar, köşe başları,
bir deynekle karıştırılmış karınca yuvaları gibi kalabalıktı. Tram-
vaylara, otobüslere, dolmuşlara hep karıncalar üşüşmüş ve bu ko-
caman madeni hayvancıkları patırdı gürültü arasında sürükleyip
götürüyorlardı.

Bu güzel gecenin ortasında, her tarafa gülmek geliyordu içim-
den. Ama öyle içimi çekip, burnumu silip, acı acı gülmek değil...
Şöyle bir güzel tarafından gıdıklanmış gibi, tatlı tatlı, katıla
katıla, kıvrıla büküle gülmek...

Hava ağustos gecesi, esmer güzelinin yatağı gibi sıcaktı. Son-
ra içimde, bu dünya hikâyesinin harikulâde çevik kahramanlarına
mahsus bir keyif duydum.

Ana caddenin yanıp sönen alı yeşilli reklâm ışıkları arasından
sür'atle geçip direksiyonu sağa kırdım. Büyük bir apartmanın
önünde arabayı frenledim.

Pencerelere göz gezdirip kornayı öttürdüm:

Bip... Bip...

İkinci katın aydınlık penceresinden tüller aralandı. Ve gece
güzeli bana elini sallayıp sevinç içinde güldü. Ben de ona gülüm-
seyip elimi salladım.

Az sonra kapıdan çıktı. Tüy gibi hafif koşup geldi. Yanıma
atladı:

— İşte geldim dedi, çok beklettin mi canım?..

— Ben her zaman, her yerde, hep seni beklerim canım...

— Aman ne güzel gece...

— Her tarafta biraz sen varsın gibi...

Ve o anda kalbinden, mantarı patlamış bir gazoz gibi, roman-
tık duygular taştı.

— Bu sabah neredeydin?

— Minilerde, ya sen?..

— Ben de Fifilerde...

— Yoksa sokaktaki cicilerde mi?..

— Yok canım...

Az sonra arabamız kanatlanmıştı. Uçuyorduk.

Dargınca bir sesle tekrar sordum:

— Dün akşam niçin gelmedin?

— Canım gelmek istemedi...

— Ya şimdi?..

— İstiyor...

Bakıştık. Şeker gibi gülümsedi.

Gaza biraz daha fazla bastım. Araba silkinip daha büyük bir
hızla ileri atıldı. İki yanımdan merasim yapar gibi dizilmiş ağaç-
lar uçuşuyordu. Farların ışığı altında bize doğru sel gibi akan ve
altımızdan kayıp giden asfalta bakıyoruz. Havada uçarcasına
rüzgârlıyız.

— Beni kaçırıyor musun canım?

— Tabii...

— Nereye ama canım?..

— Her zamanki güzel yere, ister misin?..

— İsterim...

Gaza daha fazla bastım. Altındaki mağrur motor, canı yan-
mış gibi inledi... Daha çılginca bir sür'atle, dolu dizgin ileri atıldık.
Gece güzelim:

— Başını bana çevirme ne blur diye sızlandı, ileri bak. çok
hızlı gidiyorsun.

— Rızacığım, seni görmiyeli
bir hayli zayıflamışsın!..

Ben böyle tatlı tatlı yalvaran genç kadınlara bayılırım. Bu bana yıld yılların ötesinden gelme vahşi zevkler tattırıyor. İplerimin bütün düğümükleri, bir an için çözülürmüş gibi olur.

Sevgilisi yanında duran bütün erkek mahlûklara mahsus bir çılgınlık içinde, gaza daha fazla, daha fazla basıyordum.

Altındaki araba ve sevgilim birlikte yalvarıyorlardı:

— Yapma ne olur, korkuyorum...

Nihayet olanca hızımızla dik bir yokuşu tırmanırken, etrafımız, sanki gökyüzüne yaklaşmış gibi, tenha bir hal aldı. Ve birdenbire değişen rüyaların sihri içinde, uçup geride kalan bütün manzaralar yerine, koyu mavi, şeffaf, yıldızlı bir gökyüzü gördük.

— Beni seviyor musun canım?

— Her şeyden fazla...

— Sence her şey nedir?

— Sensin...

Keskin bir viraj daha, yavaşlayıp duraladık. Farlar sönmüştü. Gecenin ıssızlığı içinde, mayıs böceklerinin kesik kesik cınlayışlarından başka bir şey duyulmuyordu.

Genç kadın uzanıp radyonun düğmesini çevirdi. Nefis bir mam-bonun kıvrak ve baştan çıkartıcı nağmeleri hafif hafif etrafa yayılmaya başlamıştı. Aşağılarda, boğazın ıslıl ıslıl suları, ağaç kü-meleri ve İstanbul'un nokta nokta ışıkları görünüyordu. Denizde dolaşan küçük vapurlar, hayatı hep aynı sahilde taşıyanların sevim-liliği içinde, projektörleriyle etrafa bakınıp duruyorlardı.

Dalgalar, yakamoz ve yosunlarına rağmen, uzaklarda duran bir hâtıra kadar güzeldi deniz,

— İçer misin sevgilim?

— Denizi mi?

Husuf çekmeden alıp doldurdu u büyük bir kadeh keskin, lezzetli içkiyi uzattı:

— Bak, bu denizden daha engin, ateşten daha sıcak, belki yıldızlardan daha tılsımlı...

— Ve içinde bir damla da sen varsın gibi...

Bir nefeste diktim.

— Ama başka yok dedi, sarhoş olmanı istemiyorum.

Bana iyice sokuldu. /skarpinlerini çıkarıp radyonun yemyeşil ışığı altında çıplak ayaklarını uzattı, minik minik ayak parmak-larını oynattı. Yavaş yavaş, yanyana, nefes nefese, göz göze geldik. Daha sonra neler oldu söylemem...

Başımı otomobilin kapı tarafına dayamıştım. Sevgilim hâlâ yanıbaşında. Yorgunuz. Uykunun rahatlığı vücutlarımıza ılık ılık yayılıyor. Gözlerimiz kapalı... Ve uykuya pek yakın, berrak, haz dolu bir damla zaman içindeyim. Belki de dalmışım...

Peki, o fakir oda, ikinci nevi sigaralar, yük arabaları arasında sağa sola koşuşmalar ve ev güzelim nerede?.. Şu birkaç saniyelik dalgınlığım içinde, rüya âleminin sihirli eşiğinden süzülürmüş birer rüya, mıydı onlar... Yoksa ben hâlâ, boyaları dökülmüş, eski karyolamda mıyım?.. Şu başıma değen sertlik, karyolamın baş demiri mi, yoksa muhteşem otomobilimin kapısı mı?.. Hangisi rü-ya?... Bir an için anılamadım gitti... Fakat nasıl olursa olsun, umurunda değildi. Benim şeker gibi ev güzelim de, otomobildeki esmer güzeli sevgilim de hep aynı genç kadındı.

Parlak ışıklı bir kâinatta, haz içinde, nefes nefese kollarımı açıp gerindim...

— Uyan sevgilim uyan aç gözlerini...

Ve ben gözlerimi açmıyordum.

BITİRİM

YAZISIZI!..

**Darphane, isteyenlere altın
basacak. (Gazeteler)**

Darphane

Aşağıdaki — Rica etsem, ba-na da biraz altın basar mısın-z.

Emrinde!

Hukuk Doktoru Necdet, B. B. Belkis'in önünde hürmetle eğildi, muhabbetle elini öptü, şefkatle se-si titriyerek:

— Evet hamfendiciğim, dedi, hu-kuk doktoru sıfatıyla ne zaman ar-zu ederseniz emrinizdeyim...

B.B. Belkis:

— Ohhh, diye gülümsedi, merak etmeyin, hastalanırsam hemen size haber veririm!..

- Ne o evlât, simitleri fazlalaştırmışsın?
— Memurlar yardım göreceklermiş... Alışveriş artar diye hazırlıklı bulundum!..

Müdafaa!

Bir İngiliz mahkemesine, ihtilâstan sanık bir memuru müdafaâ eden avukat, müdafaasının bir yerinde jüri heyetine şöyle hitap etti: «Muhterem jüri, düşünmelisiniz ki, müekkilimi mahkûm ettiğiniz takdirde artık memuriyet yapamaz, bilâkis hayatını çalışarak kazanmağa mecbur kalacaktır!

Entellektüel silâh!

Hâkim sanığa:
— Dâvacının kafasında koca bir şiş var, sen hâlâ ona entellektüel rîlâhlarla mukabele ettiğini söylüyorsun...
Diye çıktı.
O zaman sanık:
— Vallahi öyle efendim dedi, kafasına felsefe lûgatini attım!..

C. Cahit CEM
«Havadis»

Kıt'a

Gitse bir hastaya doktor Şakir [*]
Kurtulur anı, o saatte allı.
Çıkmadan doktor efendi kapıdan,
Bacadan çün ü girer Azrail!..

ESREF

[*] İzmir'de eski bir belediye doktoru.

Hadiseler Arasında FELEK

Ticaret odası ve pahalılık!

Sanmışlar ki Ticaret Odası hayat pahalılığı endeksini neşrederse hayat pahalılaşmış! Eh buna da vicdan razı olmaz. Vazgeçmişler. Muh terem İstanbul Ticaret Odalarının sayın idare heyeti de böyle görmüş. Şimdi hayat endeksi neşretmiyorlar. Ama doğrusu tesiri de görüldü. O gün bugündür hayat pahalılığından kimsenin haberi yok!

Bu neye benzer? Barometre kul anmak fırtına getirir, termometre havayı soğutur! Şemsiye kullanılıncaya yağmur yağar, zannetmek gibi bir şey. Halbuki en çok hava muhalefetine, fırtınaya, soğuğa, yağmura, se le uğrıyan, zarar görenler de hep bunları kul lanmıyan köyler ve kırlardır değil mi?

Bir dostum var, ziya retimize gelmişti.

— Yaşamak fiilinin baremini yaptım, dedi.

— Nedir o! Diye sordum:

— Müreffeh yaşamak, iyi yaşamak, rahat yaşamak, yaşamak alâkülli-hal yaşamak, kıt kanaat yaşamak, zor yaşamak, güçlüklerle yaşamak...

- Bitti mi?
- Evet!
- Eksikliği var.

Bayram!..

- Nedir o,
- Rahmetli Vartan Efendi gibi yaşamak.
- Anlat!..
- Vartan Efendi bizim gazetesinin koleksiyon memuru idi. Seksen yaşına yakındı. Bir gün esk bir dostu kendisini görmüş. «Aman Vartan Efendi! Maşallah, sen hık ihtiyarlamamışsın!», demiş. Vartan Efendi de: Yaşamooruz ki ihtiyar ıyalım, cevabını vermiş. Bu lâf çok eski bir lâftır... 1950 den evvel. Onun için sen bilmezsin!

B. FELEK
(Cumhuriyet)

Gençler ve onlar!

İyi ki 19 Mayıs'ta Kıbrıs'tan ana vatana toprağı genç sporcular getirdi. Bu güzel sembol politikacıların aklına gelseydi hiç tereddütsüz demecileri dayanırlardı:

«Siyasetimiz sağlam, fakat biraz uzun vadeli. Kıbrıs'ı yavaş yavaş Türkiye'ye taşımaya başladık.»

Çetin Altan
«Akşam»

Nasihat

Alçağa meyl edip su gibi akma,
Geçtiğin yerlerde çamur bırakma!
Altından olsa da zillet halkası
Onu köpek gibi boynuna takma!

RIZA TEVFIK

— Allaha şükür, sigarasızlıktan başım çatlayacak!..

(Milliyet)

MİLLETLER GÜLÜYOR

GEÇENLERDE bir Rhode Island gazetesi, acayip bir haber neşretti: «Orta halli bir karı koca varmış ve kıt kanaat geçinip gidiyorlarmış. Bir gün kadın kendine muazzam bir Vizon kürk satın almış ve akşam olunca, kocasına göstermiş. Adam, bunu almak için parayı nereden bulduğunu sorunca kadın, anlatmış:

Evlendiklerindenberi ne zaman dışarda yemek yeseler, kadın kocasının garsona bıraktığı bahşışın yarısını yürütüp bir kumbaraya atıyormuş. Böylece biriken para ile bu kürkü almış..»

★

BATAKLIKTA çok güzel bir cins yabani kızılık yetişiyordu. Bir gün Maria bunlardan toplamak için oraya gitti. Meyveleri toplarken birden, yerde batağın içinde bir adam başı gördü, boğazına kadar gömülmüş, çırpınıp duruyordu. Maria sepetini fırlatıp yardırma koştu. O zaman adam:

— Beni bırakın, beni bırakın, diye bağırdı, asıl benim altımdaki arkadaşımı kurtarın!..

★

BİR mezar taşında şöyle yazılıydı: «Burası Alice Gray'in mezarıdır. Kendisi ölünce buraya gömülecek, şimdi sağdır, bekârdır ve Alms Street'de oturmaktadır.»

★

ÇOK solgun, beyaz âdeta manolya gibi çehreli bir genç kızdı. Meşhur komik Groucho Marx (Arşak Palabıyıkyan) ile tanıştılar. Marx sordu:

— İngiliz misiniz?

— Evet, neye sordunuz?

Marx, kızın solgun beyaz yüzüne bakarak:

— Hiç yani, dedi. Büyük Britanya İmparatorluğunun ufkunda güneş batmaz dedilerdi de...

★

ŞEHRİN en büyük ve her çeşit eşya satan mağazalarından birinin müdürüne bir gün şöyle bir mektup geldi:

«Sayın bay: Size bu mektupla beraber elli Sterlin gönderiyorum. Adresime mağazadan bu değerde herhangi bir eşya gönderin. Zira sürprize bayılırım.»

★

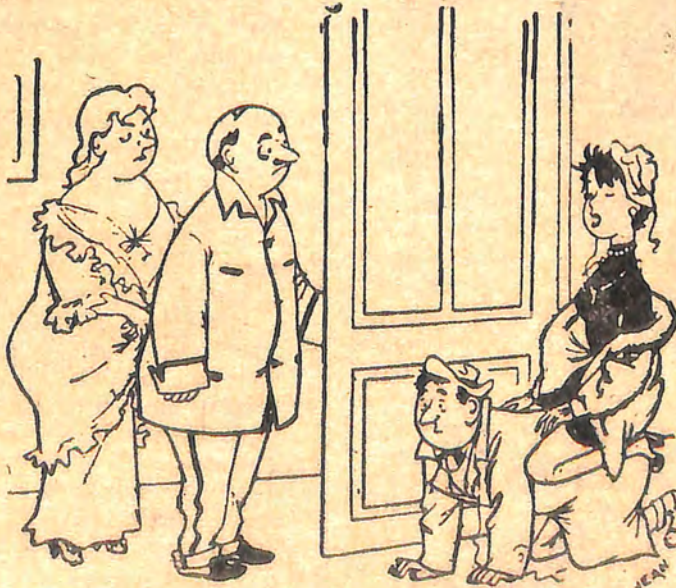
ALBERT arkadaşı Jack'dan bahsederek şöyle diyordu:

— Azizim, bu Jack, öyle menfaatperest bir heriftir ki, Marilyn Monroe ile bile parası için evlenir..

★

PİYANO öğretmeni, haşarı talebesine:

— Bana bak küçük dedi, uslu otur yoksa annene babana gider senin piyanoya çok istidatlı olduğunu söylerim ha...

— Ah evlâteğim.. Yürümeğe hiç alışık değildir!..

(Fransız)

YAZISIZI!..

(Fransız)

Karışık tedrisat!

Kız, erkek karışık öğretimin tamamen aleyhinde bir öğretmendi. Bir gün bu konunun münakaşa edildiği bir toplantıda, bu fikrini ileri sürerek:

— İmkânsızdır efendim, dedi. Sınıfta bir kız dahi olsa, oradakilere matematik öğretemezsiniz.

Hazır bulunanlardan biri itiraz etti:

— Evet ama, bu herkes için böyle değildir, istisnası vardır elbet..

O zaman öğretmen başını

salladı:

— Tabii vardır ama, ona da zaten matematik öğretmeğe değmez.

(İtalyan)

Kimmiş?!

— Azizim; iyisin yine. Dün akşam yanında gördüğüm sarışın bomba kimdi ha?

— Karıma söylemiyeceğine yemin eder misin?

— Ayıp ettin yahu, elbet ederim.

— Çok iyi. O, benim karımdı dostum.

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 17 —

Bu talimat dairesinde çalışıyor. Lüzumsuz yere cumbalar, şahinşinler, çıkıntılar yapıyor, odalara acayip şekiller veriliyor ve bütün bunlar, bu hususta kıl kadar bir fikri olmıyan Satılmışa nasıl olsa beğendiriliyordu.

Orta yere çakılı uzun bir direğin tepesine, eski bir lâpçın, bir dizi sarımsak, bir külçe de mavi boncuk asılmıştı.

Gelip geçenler, yapının önünde durup Satılmış ağasının İstanbulkâri, alâfranga konağını seyrediyorlardı..

Vergi kâtibi, kısmen muradına ermişti. Sülûkotlu, kendi evinin tâ karşısında yükselmekte olan bu kâgir binaya yan gözle bakmağa başlamıştı. Şüphesiz ki, haset ediyordu. Fakat onu daha ziyade kuşkulandıran şey, Satılmış ile İzzeti efendinin sıkıfıkı dostluğu idi. Sülûkoğlu vergi kâtibini oğlum olası çekemezdi. Mahiyetini de çok güzel bilenlerdendi. Kaç defa, açık kapalı, onun rüşvet talepleriyle karşılaşmıştı. Vermediği için de İzzeti efendi ile kötü kişi olmuştu. Koyu bir mutaassıp olan Sülûkoğlu, onun rakıya düşkünlüğünü, Rum mahallesinde oturuşunu, meyhaneden çıkmamasını, cuma ve bayram namazlarında olsun camide görünmemesini de affedemiyordu. Nerede ona rastlasa:

— Zındık herif!

Der, başını öte yana çevirirdi.

Şimdi, Satılmışın evi biter bitmez o da gelip, buraya yerleşecekti. Kuruldu kurulalı sükûn ve huzura alışık olan mahallede, içki âlemleri, sazlar, cümbüşler başlayacaktı. Kim bilir? Belkide gizli gizli, köçek çengi getirip oynatacaklardı. Çoluk, çocuğun rahat ve huzuru kaçtıktan başka, yüzi, gözül de açılacaktı.

İşte Sülûkoğlu en çok bunları düşünüyör, bunlara üzülüyordu.

Satılmış, henüz kasabada kimseyle ahbap olmamıştı. İzzeti Efendi ise, kendisine iyice hulûl etmeden, onun başkalarıyla temasa girmesine bin türlü desise ile, meydan vermemeğe çalışıyordu.

— Velinimetim; onlar bir veçhile efendime lâyık insanlar değil... İtibarları hep senin paranadır... Allah göstermesin, bir gün parasız kaldığını duyacak olsalar, hepsi de yüz çevirirler... diyordu.

Esasen, Satılmış da, eşraf ile düşüp kalkmağa, şimdilik olsun, teşne değildi. Hepsini, kendinden kat kat hakir görüyor, İzzeti Efendi de onun bu telâkkisini, elin-

den geldiği, dili döndüğü kadar kuvvetlendiriyordu.

Bazan oturup konuşuyorlardı. Satılmış:

— O dibek kafalı doğuz kim idi, temin sağa selâm virdi hana?

Diye sordu mu, vergi kâtibi, mânalı mânalı gülümsüyerek, şu tarz cevaplar veriyordu:

— İlâhi velinimetim! Sağ ol he-man! Bazan öyle muvaffak teşbihlerin var ki, hayran oluyorum. Elhak o mendeburun kellesi dibek âsâdır. Çok yaşa, sebeb-i inşirahım! O zat, Meclis-i idare-i kaza âzasından Buduç zade Ömer ağadır. Mütamevvilânen, ve dergâh-ı alî kapıcıbaşılardan. Gelgelelim kara cahilin biridir, mirim, O nerede, efendiciğim nerede? İnşallahûrahman, sebeb-i devletimi de şöyle bir meclis-i idarede küşenîş-ini izzat görmek müyesser oldukta, bunların hepsi birer tarafa sineceklerdir.

— Ülen, İzzet!

Efendilik sıfatını, aralarındaki teklifsizlik artınca, Satılmış, bütün hazmetmişti.

— Buyur, nurum efendim.

— Ülen, o mehcilize ben de gireceğim.

— Elbet, bâis-i iptihacım!.. Elbet! Velinimetimin irfan ve iz'ânından hangi meclis istiğna gösterebilir? Ancak, malûm-i kerimannen, her şeyin vakt-i merhunu vardır ki, onu beklemek gerektir.

— Ben, biyol, hemşerilerden Üzeyir hastalandı da, Menciliz-i ükelâya hizmet ettim idi...

— Evet, mirim.

— Orada bahtım, paşalar da senin, benim gibi ganuşiyler.

— Şüphe mi var, efendiciğim? Keenne sadrazam, efendimiz... Vükelâ hazeratı da bu köleniz! Muhavereleri, müzakereleri, emîn olun, aynı şekilde cereyan eder. Bilmez miyim?

— Elgaf nazırı, Nafiye nazırı, Harciya nazırı, tufhane müşürü, Kaptan paşa, Malya nazırı... Efendime diyim, hepsi de senin benim gibi adamlar, daha!

— Estağfurullah! Bendenizin o zevatı âliyyeye benzemek haddim değildir. Ve lâkin, efendimizin, bu

rical-i devletten bazılarında hat-tâ üstün dahi olduklarını söylersem, yanılmış olmam. İnşallah, bir gün gelecek, hizmet buyurduğumuz o meclis-i âlide bizzat mevkî sahibi olacağız. Buna imanın vardır.

— Ülen İzzet! Sen çoh eyi adam sun be!..

— O kendi iyiliğin velnimetim!

— Yoh yoh! Günün birinde sadırâzam olursam, seni nektîpçü yaparım. Olur mu?

İzzeti Efendi, kemal-i ciddiyetle o zaman yerinden fırlıyor, bu kıymetli tevcihten dolayı, Satılmışı etekliyordu.

— Allah tükenmez ömürler ih-san etsin, sebeb-i devletim!

★

Bina bitmişti. Kurnaz vergi kâtibi, Sülûkoğlunun endişelerini hissettikten, onu mahcup eylemek için Satılmışı eve sokmadan evvel kapının eşğinde kurban kestirdi, odalarda tütsü yaktırdı, dört köşeye helva serptirdi, sonra da, Satılmışın eline bir en'amı şerif verip, besmele ile içeriye sağ ayağını attırdı.

— İnşallah burası efendime bir saadethane olur. Arada bir de müsaade buyurulur ise gelir, hâkipaya yüz sürerim. Fakir, artık çekileyim; güle güle oturun iki gözüm.

Deyip de çekileceği sırada, Satılmış iki eline birden sarıldı:

— Vallaha da bırakmam, billâha da bırakmam. Nireye gideceğin? Beni burada yalağuz mu goyacağın? Ahan, bu aşağı oda senin.

— Aman, velinimetim! Lütfunun minnettariyım. Lâkin fakirin, kendi hanem var, sayende... Efendimi ne diye rahatsız edeyim?

— Neyin ırhatsızlığı? Baha!.. Gendi evini de kiraya vir.

— Hele efendim, bir müddet otur, yerleş, şöyle zeyk ve safamı sür. Sonra, fakirin buraya yerleşmemi düşünürüz. Şimdilik, emredersen her gün sabah, akşam gelir, iradelerini telâkki ederim. Münasip değil mi efendiciğim?

İzzeti Efendinin maksadı, koni dini naza çekmek ve Satılmışın teklifini bir çok ısrardan sonra kabul etmekte. Ve nitekimde öyle oldu. Sabık odacı, asıldıkça asıldı. Ant üstüne ant verdi. Nihayet İzzeti Efendi:

— O halde ruhsat ver de nur-u aynım, dedi, varayım, ötemi berimi getireyim.

Ve o akşam gelip, Satılmışın evine yerleşti.

(Devamı var)

TURKIYE
VAKIFLAR
BANKASI

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

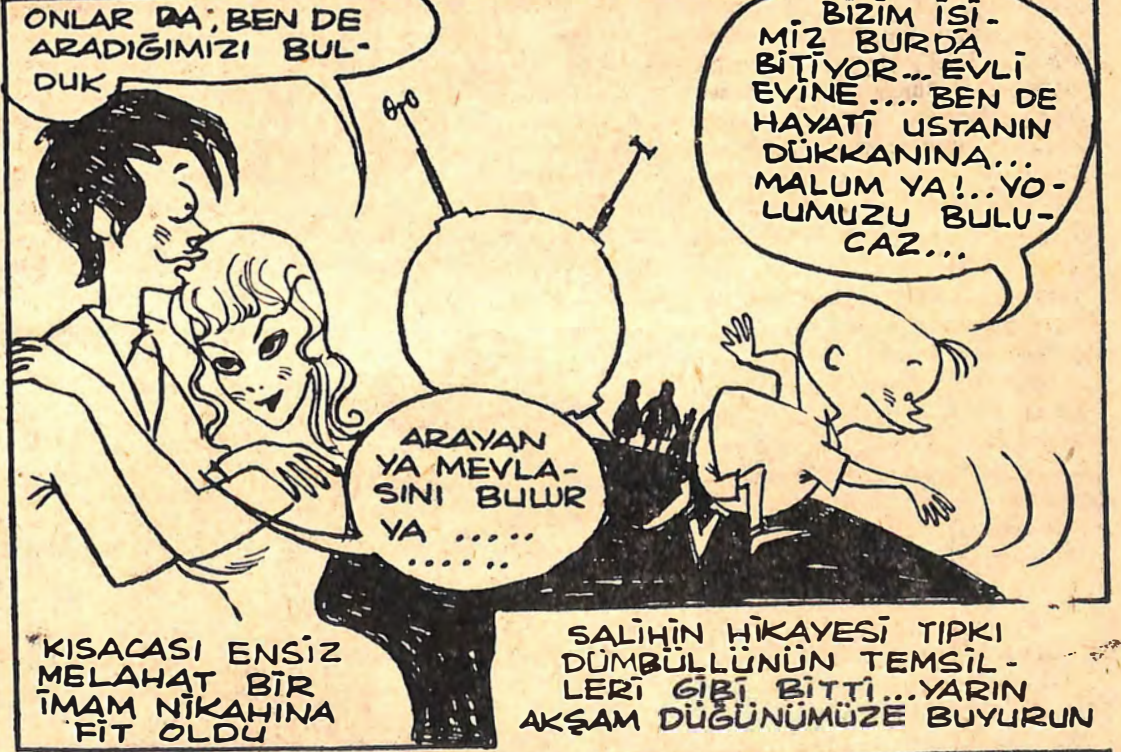
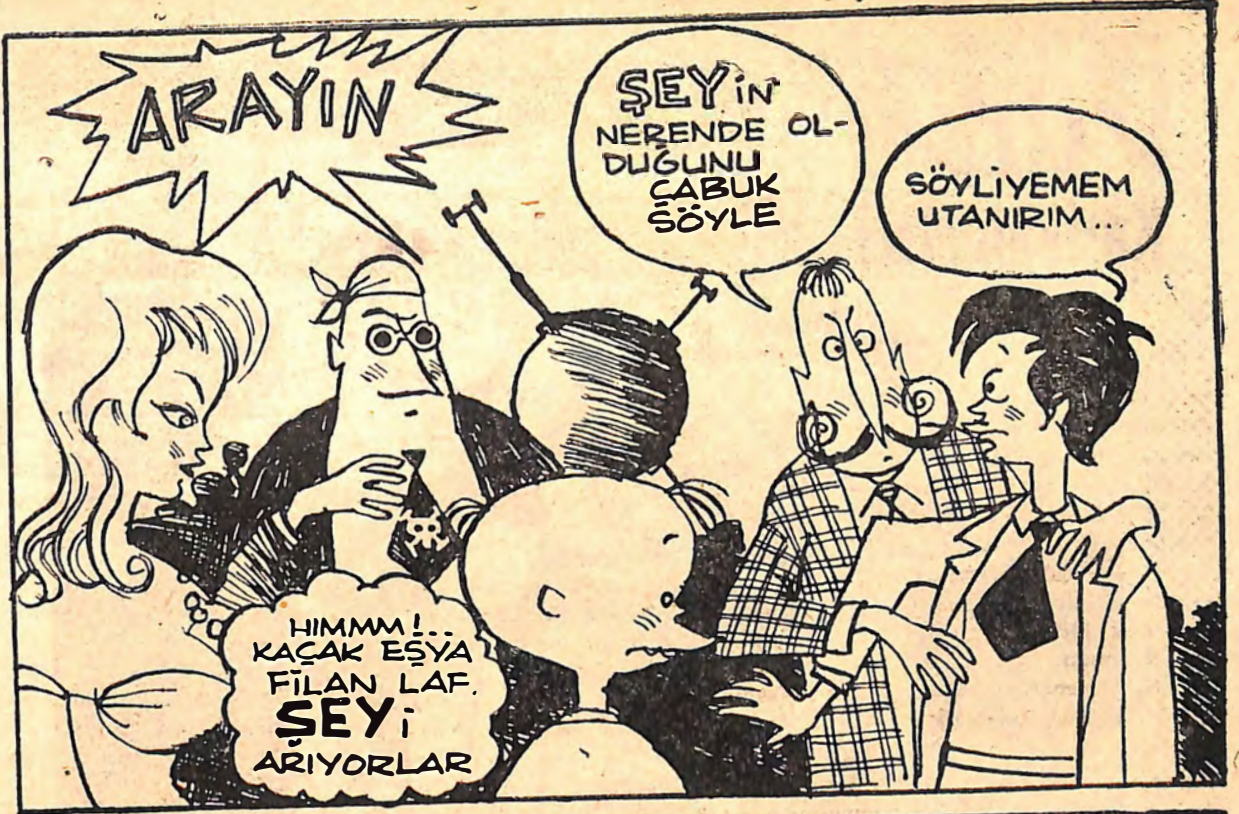
4 MİLYON
405.000
LİRA

İHAŞ NULUSU

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

SALİH TEKCAN YERE İ-
NER İNMEZ KENDİLERİ
Nİ GÜMRÜKCÜ DİYE
TANITAN SÖYLEYİN A-
NAMA AĞLAMASIN ÇE-
TESİ İLE KARŞILAŞ-
TI...

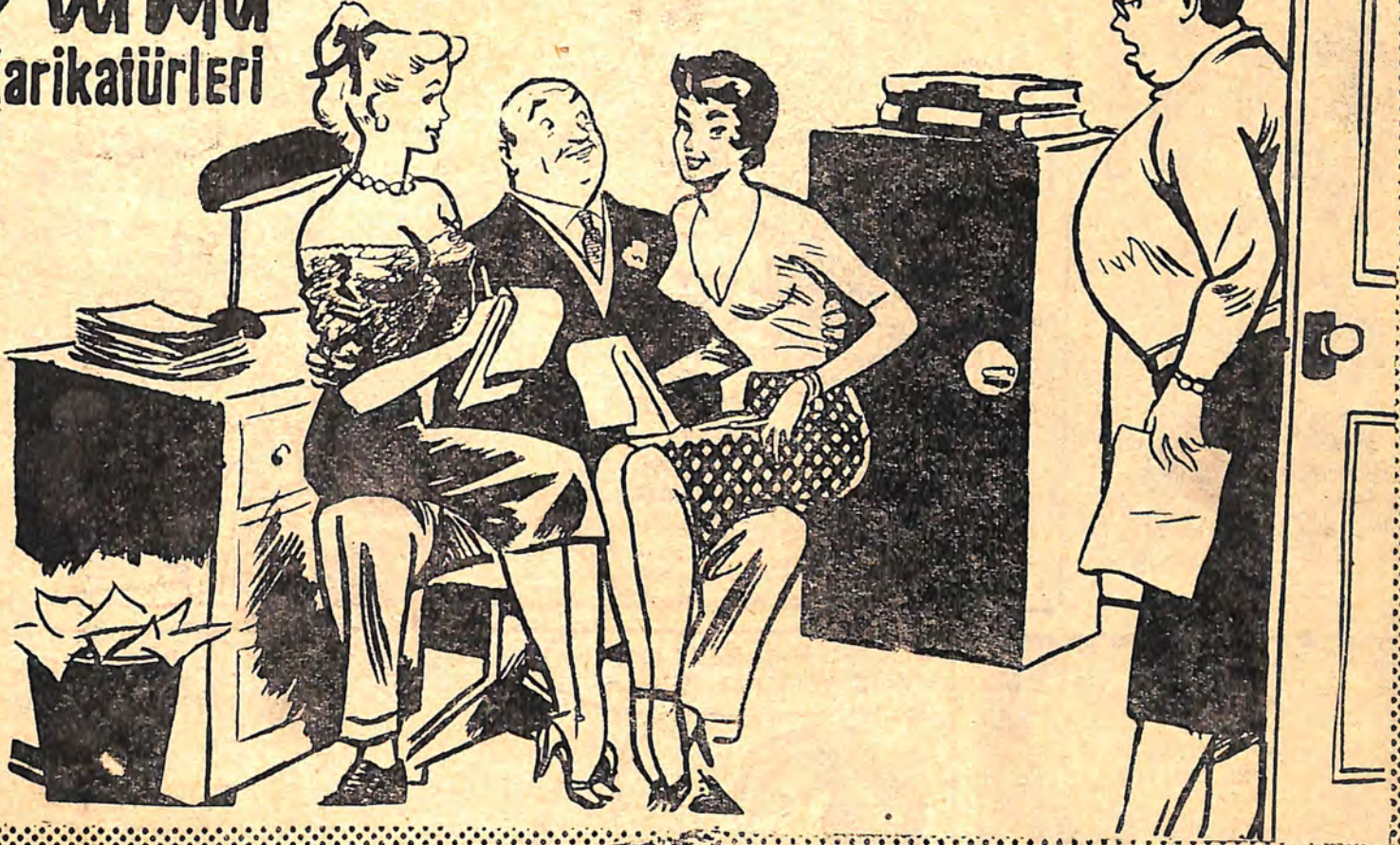

SALİHİN HİKAYESİ TIPKI DÜMBÜLLÜNÜN TEMSİL-
LERİ GİBİ BİTTİ...YARIN
AKŞAM DÜĞÜNÜMÜZE BUYURUN

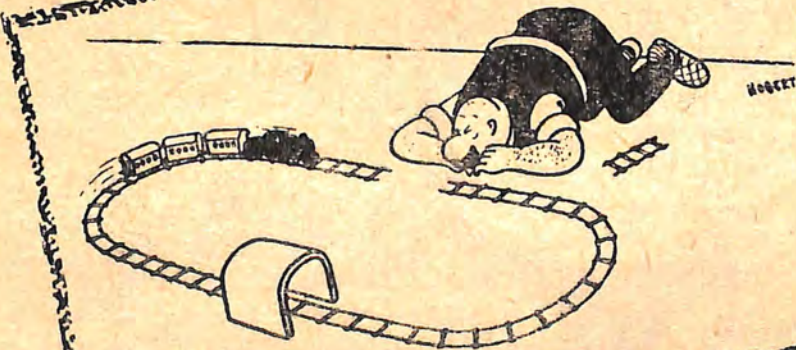
GELELİM SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİNE: HAFTALARCA CANSİPERANE ÇALIŞMALARLA VE BÜYÜK FEDAKARLIK-LARLA ELDE ETTİKLERİ (NASİ CÜMLE?)
ŞEYİ NİHAYET PAYLASACAKLARDI...

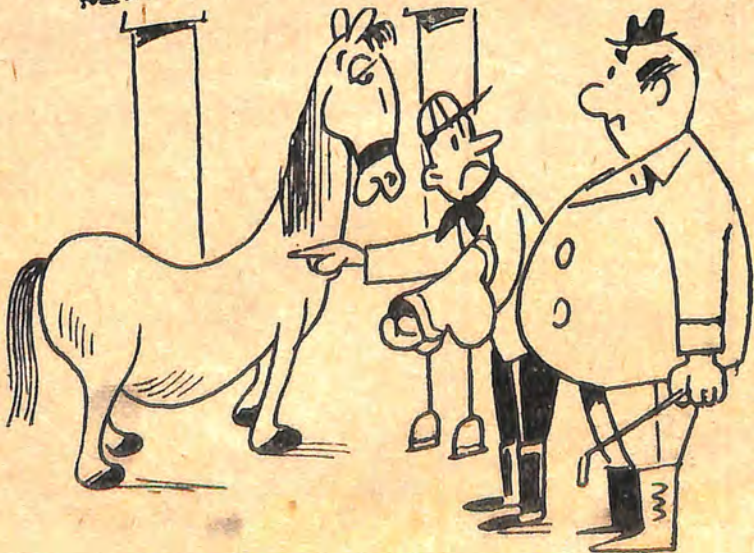
Dünya Karikatürleri

- NE YAPAYIM ? KOPYA KAĞIDI OLMADIĞI
İÇİN İKİ KATIBE KULLANIYORUM...
-İNGİLİZ-

YAZISIZ
-ALMAN-

- BU MU ? DÜN TECRÜBE ETTİĞİNİZ
HAYVAN, BEVEFENDİ -AVUSTURYA-

-BAYAN...BAYAAAAN...ÇABUK YETİŞMEZSENİZ
MESULİYET KABUL ETMEM... -FRANSIZ-

Grafika

Vitamin! Kalori!

Gıda bitkilerine vitamin ve kalori kaynağını veren güneştir. Bu aynı kaynak, herkesin bildiği gibi, güneşin altında biten nebatların yağları ile imâl edilen VITA'da da vardır. Üstelik, bütün sene boyunca VITA'ya kâfi miktarda A ve D vitaminleri ilâve edilir.

Kalitesi hep aynı, kokusu ve tadı nefis olan VITA'nın esâsı bir hususiyeti daha vardır: hafiftir ve kolay hazmedilir.

En iyinin iyisi yoktur.

Vita

V. 71

T. C. ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DENİZGİLİK Bankası

1958

YILINDA

Suadiye'de

Apartman Katları

VE

1160 kişiye

para ikramiyesi

AYRICA
BEDAVA OLARAK

iç ve Dış
Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

Sahibi:

YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:

NEHAR TUBLEK

Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire: 3

Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37,5

Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:

ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:

ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Sinema yıldızı olmak için mutlaka böyle şeyler yapmamız lâzım mı?.